

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο πενταμελές τμήμα)

της 16ης Οκτωβρίου 2014*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας — Δέσμευση κεφαλαίων — Δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 σε περιπτώσεις ένοπλης συγκρούσεως — Δυνατότητα μιας αρχής τρίτου κράτους να χαρακτηριστεί ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ — Πραγματική βάση των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων — Αναφορά σε τρομοκρατικές πράξεις — Αναγκαιότητα υπάρξεως αποφάσεως αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-208/11 και T-508/11,

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), με έδρα το Herning (Δανία), εκπροσωπούμενη από τους V. Korpe, A. M. van Eik και T. Buruma, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον G. Étienne και την E. Finnegan,

καθού,

υποστηριζόμενου από το

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο, στην υπόθεση T-208/11, αρχικώς από τις M. Bulterman, N. Noort και C. Schillemans, στη συνέχεια, καθώς και στην υπόθεση T-508/11, από τις C. Wissels και M. Bulterman και τον J. Langer,

παρεμβαίνουν στις υποθέσεις T-208/11 και T-508/11,

από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις S. Behzadi-Spencer, H. Walker και S. Brighouse, στη συνέχεια, από τις S. Behzadi-Spencer, H. Walker και E. Jenkinson, επικουρούμενες από την M. Gray, barrister,

παρεμβαίνουν στην υπόθεση T-208/11,

και από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον F. Castillo de la Torre και την S. Boelaert, στη συνέχεια, από τον F. Castillo de la Torre και την É. Cujo,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

παρεμβαίνουσα στις υποθέσεις T-208/11 και T-508/11,

με αρχικό αντικείμενο, στην υπόθεση T-208/11, αίτημα ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 83/2011 του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 610/2010 (ΕΕ L 28, σ. 14), και, στην υπόθεση T-508/11, αίτημα ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 687/2011 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση των εκτελεστικών κανονισμών (ΕΕ) 610/2010 και 83/2011 (ΕΕ L 188, σ. 2), στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Dehousse (εισηγητή), προεδρεύοντα, I. Wiszniewska-Białicka, E. Buttigieg, A. M. Collins και I. Ulloa Rubio, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 26ης Φεβρουαρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

- 1 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υιοθέτησε την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93) και εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70), καθώς και την απόφαση 2001/927/ΕΚ για την κατάρτιση του καταλόγου που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ L 344, σ. 83).
- 2 Στις 29 Μαΐου 2006 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2006/379/ΕΚ για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της αποφάσεως 2005/930/ΕΚ (ΕΕ L 144, σ. 21). Με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο περιέλαβε την προσφεύγουσα, Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (στο εξής: κατάλογος σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων). Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα εξακολούθησε να είναι καταχωρισμένη στον εν λόγω κατάλογο.
- 3 Στις 31 Ιανουαρίου 2011 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 83/2011 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 610/2010 (ΕΕ L 28, σ. 14). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 83/2011.

- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Απριλίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-208/11, με αίτημα την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 83/2011, στο μέτρο που η πράξη αυτή την αφορούσε.
- 5 Με έγγραφο της 30ής Μαΐου 2011, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τους λόγους της σχεδιαζόμενης διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματός της στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, στο πλαίσιο της προσεχούς επανεξετάσεως του καταλόγου αυτού.
- 6 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, αντιστοίχως, στις 28 Ιουλίου 2011, στις 2 Αυγούστου 2011 και στις 3 Αυγούστου 2011, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησαν να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου στην υπόθεση T-208/11. Με διάταξη της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, αφού άκουσε τους διαδίκους, έκανε δεκτά τα αιτήματα αυτά.
- 7 Στις 18 Ιουλίου 2011 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 687/2011 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση των εκτελεστικών κανονισμών (ΕΕ) 610/2010 και 83/2011 (ΕΕ L 188, σ. 2). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 687/2011.
- 8 Με έγγραφο της 19ης Ιουλίου 2011, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τους λόγους της διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματός της στον κατάλογο αυτό.
- 9 Με δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Σεπτεμβρίου 2011 και το οποίο αποτέλεσε αντικείμενο τακτοποιήσεως στις 19 Οκτωβρίου 2011, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-508/11, με αίτημα την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 687/2011, στο μέτρο που η πράξη αυτή την αφορούσε.
- 10 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, αντιστοίχως, στις 9 Ιανουαρίου 2012 και στις 17 Ιανουαρίου 2012, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή ζήτησαν να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου στην υπόθεση T-508/11. Με διατάξεις της 9ης Μαρτίου 2012, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, αφού άκουσε τους διαδίκους, έκανε δεκτά τα αιτήματα αυτά.
- 11 Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 2011, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τους λόγους της σχεδιαζόμενης διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματός της στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, στο πλαίσιο της προσεχούς επανεξετάσεως του καταλόγου αυτού.
- 12 Στις 22 Δεκεμβρίου 2011 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1375/2011 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2011 και για την κατάργηση του κανονισμού 687/2011 (ΕΕ L 343, σ. 10). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 1375/2011.
- 13 Με έγγραφο της 3ης Ιανουαρίου 2012, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τους λόγους της διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματός της στον κατάλογο αυτόν.
- 14 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα ζήτησε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων T-208/11 και T-508/11, υπέβαλε αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων των υπό κρίση προσφυγών έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 1375/2011 και κατέθεσε προτάσεις αποδεικτικών μέσων.

- 15 Με δικόγραφο της 24ης και της 25ης Μαΐου 2012, η Επιτροπή, το Συμβούλιο και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της αιτήσεως προσαρμογής των αιτημάτων και επί των προτάσεων αποδεικτικών μέσων.
- 16 Με διάταξη της 15ης Ιουνίου 2012, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, αφού άκουσε τους διαδίκους, αποφάσισε τη συνεκδίκαση των υποθέσεων T-208/11 και T-508/11.
- 17 Στις 25 Ιουνίου 2012 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 542/2012 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 1375/2011 (ΕΕ L 165, σ. 12). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 542/2012.
- 18 Με έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2012, το Συμβούλιο γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τους λόγους της διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματός της στον κατάλογο αυτόν.
- 19 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Ιουλίου 2012, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση προσαρμογής των αιτημάτων που διατυπώνονται με τις υπό κρίση προσφυγές έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 542/2012.
- 20 Δεδομένου ότι τα από 27 Φεβρουαρίου 2012 και 19 Ιουλίου 2012 έγγραφα κατατέθηκαν στη δικογραφία ως αιτήσεις προσαρμογής των αιτημάτων, η προσφεύγουσα, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, κατέθεσε, στις 2 Αυγούστου 2012, υπόμνημα προσαρμογής των αιτημάτων που διατυπώνονται με τις υπό κρίση προσφυγές έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση των εκτελεστικών κανονισμών 1375/2011 και 542/2012.
- 21 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 και 6 Σεπτεμβρίου 2012, το Ηνωμένο Βασίλειο, η Επιτροπή και το Συμβούλιο κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος προσαρμογής των αιτημάτων.
- 22 Στις 10 Δεκεμβρίου 2012 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1169/2012 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 542/2011 (ΕΕ L 337, σ. 2). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 1169/2012.
- 23 Στις 7 Φεβρουαρίου 2013 η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα προσαρμογής των αιτημάτων που διατυπώνονται με τις υπό κρίση προσφυγές έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 1169/2012.
- 24 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Φεβρουαρίου, στις 12 Μαρτίου και στις 13 Μαρτίου 2013, η Επιτροπή, το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω υπομνήματος προσαρμογής των αιτημάτων.
- 25 Στις 25 Ιουλίου 2013 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 714/2013 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 1169/2012 (ΕΕ L 201, σ. 10). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 714/2013.
- 26 Στις 22 Αυγούστου 2013 η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα προσαρμογής των αιτημάτων των υπό κρίση προσφυγών έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 714/2013.

- 27 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9, 17 και 25 Σεπτεμβρίου 2013, η Επιτροπή, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο και το Συμβούλιο κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω υπομνήματος προσαρμογής των αιτημάτων.
- 28 Κατόπιν τροποποίησης της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο έκτο τμήμα, στο οποίο κατά συνέπεια ανατέθηκαν οι υπό κρίση υποθέσεις.
- 29 Με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2013, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε τις υπό κρίση υποθέσεις στο έκτο πενταμελές τμήμα.
- 30 Με έγγραφο της 15ης Ιανουαρίου 2014, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στο αίτημα αυτό με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Φεβρουαρίου 2014.
- 31 Στις 10 Φεβρουαρίου 2014 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 125/2014 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 714/2013 (ΕΕ L 40, σ. 9). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014.
- 32 Στις 18 Φεβρουαρίου 2014 η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα προσαρμογής των αιτημάτων των υπό κρίση προσφυγών έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014.
- 33 Στις 25 Φεβρουαρίου 2014, λόγω κωλύματος ενός μέλους του τμήματος, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου όρισε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 32, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, άλλο δικαστή για να συμπληρωθεί η σύνθεση του τμήματος.
- 34 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 26ης Φεβρουαρίου 2014, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δήλωσαν ότι δεν είχαν αντιρρήσεις ως προς τη ζητηθείσα στις 18 Φεβρουαρίου 2014 προσαρμογή των αιτημάτων.
- 35 Στις 22 Ιουλίου 2014 το Συμβούλιο εξέδωσε τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 790/2014 σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014 (ΕΕ L 217, σ. 1). Η προσφεύγουσα εξακολούθησε να περιλαμβάνεται στον κατάλογο που επισυνάφθηκε στο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014, βάσει τροποποιημένων αιτιολογιών.
- 36 Στις 20 Αυγούστου 2014 η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα προσαρμογής των αιτημάτων των υπό κρίση προσφυγών έτσι ώστε να περιλαμβάνουν και την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014.
- 37 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Σεπτεμβρίου και στις 25 Σεπτεμβρίου 2014, το Συμβούλιο και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω υπομνήματος προσαρμογής των αιτημάτων.

Αιτήματα των διαδίκων

- 38 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει τους εκτελεστικούς κανονισμούς 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 και 790/2014 (στο εξής: προσβαλλόμενοι κανονισμοί) στο μέτρο που αυτοί την αφορούν·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

39 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο, στην υπόθεση Τ-208/11, από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, από το Ηνωμένο Βασίλειο και την Επιτροπή, και, στην υπόθεση Τ-508/11, από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και από την Επιτροπή, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

40 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, επτά λόγους ακυρώσεως, έξι εκ των οποίων διατυπώνονται στις υποθέσεις Τ-208/11 και Τ-508/11 και ένας εκ των οποίων διατυπώνεται στην υπόθεση Τ-508/11.

41 Οι έξι λόγοι ακυρώσεως, οι οποίοι είναι κοινοί ως προς αμφότερες τις προσφυγές, αντλούνται, ο πρώτος λόγος, από το ότι ο κανονισμός 2580/2001 δεν έχει εφαρμογή επί της συγκρούσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα, ο δεύτερος λόγος, από εσφαλμένο χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως τρομοκρατικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931, ο τρίτος λόγος, από ανυπαρξία αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή, ο τέταρτος λόγος, από έλλειψη της απαιτούμενης από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 επανεξετάσεως, ο πέμπτος λόγος, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο έκτος λόγος, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος της προσφεύγουσας για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος προβάλλεται μόνο με την προσφυγή Τ-508/11, αντλείται από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της επικουρικότητας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από το ότι ο κανονισμός 2580/2001 δεν έχει εφαρμογή επί της συγκρούσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της Κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 2580/2001 δεν έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις ένοπλης συγκρούσεως, δεδομένου ότι οι ένοπλες συγκρούσεις —και, ως εκ τούτου, οι πράξεις που τελούνται στο πλαίσιο αυτών— μπορούν, κατά την προσφεύγουσα, να εμπíπτουν μόνο στο διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο.

43 Πάντως, η προσφεύγουσα έλαβε μέρος, όπως καταδεικνύει το ιστορικό, σε ένοπλη σύγκρουση κατά των ενόπλων δυνάμεων της Κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα, με σκοπό την αυτοδιάθεση του λαού των Ταμίλ και την «απελευθέρωσή του από την καταπίεση» της κυβερνήσεως αυτής. Λαμβανομένων υπόψη της οργανώσεως και της λειτουργίας των ενόπλων δυνάμεων της προσφεύγουσας, τα μέλη αυτών των ενόπλων δυνάμεων πληρούσαν όλες τις προβλεπόμενες από το διεθνές δίκαιο απαιτήσεις για την αναγνώριση του καθεστώτος του μαχητή. Κατά την προσφεύγουσα, το καθεστώς αυτό παρείχε στα ως άνω μέλη ασυλία για τις πολεμικές πράξεις, οι οποίες ήσαν νόμιμες από την άποψη του δικαίου των ενόπλων συγκρούσεων, και, όσον αφορά τυχόν παράνομες πολεμικές πράξεις, αυτές θα καθίσταντο κολάσιμες μόνο με γνώμονα το δίκαιο αυτό, αποκλεισμένης οποιασδήποτε κανονιστικής ρυθμίσεως περί καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας. Κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι οι σύννομες πολεμικές πράξεις δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως παράνομες κατά το εθνικό δίκαιο, η τέλεσή τους αποκλείει την εφαρμογή της κοινής θέσεως 2001/931, κοινής θέσεως η οποία, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, αυτής, δεν έχει εφαρμογή σε πράξεις που δεν αποτελούν αξιόποινες πράξεις κατά το εθνικό δίκαιο.

- 44 Επομένως, η καταχώριση της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων συνιστά, κατά τη γνώμη της, ανάμειξη, εκ μέρους τρίτου κράτους, σε ένοπλη σύγκρουση, η οποία αντίκειται στην προβλεπόμενη από το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο αρχή της μη αναμείξεως.
- 45 Με τα υπομνήματά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι πρέπει να γίνει σαφής διάκριση μεταξύ ένοπλης συγκρούσεως και τρομοκρατίας. Κατά την προσφεύγουσα, το πρωταρχικό ζήτημα δεν συνίσταται στο αν ένα περιστατικό εμφανίζει τα χαρακτηριστικά τρομοκρατικής πράξεως, αλλά στο αν βρίσκεται εν εξελίξει μια ένοπλη σύγκρουση, περίπτωση στην οποία μόνον το ανθρωπιστικό δίκαιο τυγχάνει εφαρμογής. Κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, το ανθρωπιστικό δίκαιο δεν απαγορεύει τις ένοπλες συγκρούσεις και οι ανθρωποκτονίες οι οποίες διαπράττονται στο πλαίσιο ενός πολέμου, αλλά όχι κατά παράβαση του δικαίου των ενόπλων συγκρούσεων, έχουν συγγνωστό χαρακτήρα. Έτσι, κατά την προσφεύγουσα, το να προσδοθεί σε μια επίθεση αυτοκτονίας στρεφόμενη κατά του γενικού επιτελείου του εχθρού ο χαρακτηρισμός της τρομοκρατικής πράξεως, χαρακτηρισμός τον οποίο προσέδωσε το Συμβούλιο εν προκειμένω, θα κατέληγε στην ποινικοποίηση μιας πολεμικής πράξεως που είναι, εντούτοις, παραδεκτή υπό το πρίσμα του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου.
- 46 Εξάλλου, η προσφεύγουσα επικαλείται, προς στήριξη των επιχειρημάτων της, μια απόφαση του Rechtbank's-Gravenhague (Πρωτοδικείου Χάγης, Κάτω Χώρες), της 21ης Οκτωβρίου 2011, καθώς και μια απόφαση του Tribunale di Napoli (Πρωτοδικείου Νεάπολης, Ιταλία), της 23ης Ιουνίου 2011, με τις οποίες αναγνωρίστηκε ότι αυτή αποτελούσε μέρος μιας εσωτερικής ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς δικαίου και με τις οποίες δεν έγινε δεκτός, όσον αφορά την προσφεύγουσα, ο χαρακτηρισμός της τρομοκρατικής οργάνωσης.
- 47 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Υπενθυμίζει ότι, κατά το διεθνές δίκαιο, ο χαρακτηρισμός μιας καταστάσεως ως ένοπλης συγκρούσεως δεν παρεμποδίζει την εφαρμογή, οσάκις διαπράττονται τρομοκρατικές πράξεις, των κανόνων του διεθνούς δικαίου στον τομέα της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας, καταπολεμήσεως στην οποία η Ευρωπαϊκή Ένωση μετέχει ενεργά προς στήριξη των μέτρων που λαμβάνει το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας). Κατά το καθού, το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο δεν αποκλείει την εφαρμογή των ειδικών συμβάσεων περί καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας. Ο περιλαμβανόμενος στην κοινή θέση 2001/931 ορισμός της τρομοκρατικής πράξεως παραμένει έγκυρος όποιες και αν είναι οι περιστάσεις υπό τις οποίες έχουν διαπραχθεί οι τρομοκρατικές πράξεις. Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι ο εκ μέρους της προσφεύγουσας χαρακτηρισμός της καταστάσεως στη Σρι Λάνκα θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια την απαλλαγή της προσφεύγουσας από την εφαρμογή της διεθνούς νομοθεσίας περί καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας.
- 48 Με τα υπομνήματά του ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο εμμένει στην άποψή του. Όσον αφορά την απόφαση του Rechtbank's-Gravenhague, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι κατά της εν λόγω αποφάσεως έχει ασκηθεί έφεση και ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται να προσδώσει στην εν λόγω απόφαση τις προβαλλόμενες από την προσφεύγουσα συνέπειες στον τομέα της ερμηνείας του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου και του ευρωπαϊκού δικαίου.
- 49 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα τελεί σε σύγχυση όσον αφορά την προβαλλόμενη ασυμβατότητα μεταξύ των ενόπλων συγκρούσεων και των τρομοκρατικών πράξεων. Κατά την Επιτροπή, δεν υφίσταται αρχή περί ασυλίας των μαχητών όσον αφορά τις τρομοκρατικές πράξεις που τελούνται εν καιρώ ένοπλης συγκρούσεως. Η προσφεύγουσα δεν τεκμηριώνει το επιχειρήματά της ότι οι πράξεις, οι οποίες της προσάπτονται με την αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων κανονισμών, αποτελούν σύννομες πολεμικές πράξεις. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι τρομοκρατικές πράξεις, οι οποίες διαπράττονται στο πλαίσιο ένοπλης συγκρούσεως, είναι κολάσιμες μόνο με γνώμονα το ανθρωπιστικό δίκαιο. Τα θεσμικά όργανα της Ένωσης απολαύουν ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως στον τομέα της διαχειρίσεως των εξωτερικών σχέσεων της Ένωσης και όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ενόψει της θεσπίσεως ενός μέτρου περί δεσμεύσεως κεφαλαίων. Κατά την Επιτροπή, η Ένωση προβαίνει σε καταγραφή των τρομοκρατικών οργάνωσεων προκειμένου να τις στερήσει από τις πηγές χρηματοδοτήσεώς τους,

τούτο δε ανεξαρτήτως του αν οι οργανώσεις αυτές έχουν, ενδεχομένως, το καθεστώς των εμπλεκόμενων σε ένοπλη σύγκρουση μερών. Η προσέγγιση αυτή συνάδει προς την άποψη της Ένωσης, η οποία είναι, εξάλλου, ευρύτατα αποδεκτή στον υπόλοιπο κόσμο και κατά την οποία όλες οι τρομοκρατικές πράξεις είναι επιλήψιμες και πρέπει να πάψουν, ανεξαρτήτως του αν διαπράττονται εν καιρώ ειρήνης ή ένοπλης συγκρούσεως.

- 50 Επομένως, κατά την Επιτροπή, έχει ελάχιστη σημασία ο προσδιορισμός της ακριβούς φύσεως της συγκρούσεως —δηλαδή αν επρόκειτο για ένοπλη σύγκρουση ή όχι, για εσωτερική ή διεθνή σύγκρουση, για πόλεμο με σκοπό την απελευθέρωση ή όχι— μεταξύ της προσφεύγουσας και της Κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα.
- 51 Όσον αφορά την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της μη αναμείξεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η αρχή αυτή έχει καθιερωθεί προς όφελος των κρατών και, ως εκ τούτου, μπορεί να αποτελεί αντικείμενο επικλήσεως μόνον εκ μέρους των κρατών, και όχι εκ μέρους των «επαναστατικών ομάδων». Κατά την Επιτροπή, η εκτίμηση ότι μόνον η προσφεύγουσα, και όχι η Κυβέρνηση της Σρι Λάνκα, είναι καταχωρισμένη στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων αποτελεί ευκαιριακό επιχείρημα το οποίο δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, είναι αλυσιτελής η επίκληση του άρθρου 6, παράγραφος 5, του πρόσθετου πρωτοκόλλου στις Συμβάσεις της Γενεύης της 12ης Αυγούστου 1949, για την προστασία των θυμάτων των μη διεθνών ενόπλων συρράξεων (πρόσθετο πρωτόκολλο II), της 8ης Ιουνίου 1977.
- 52 Η Επιτροπή, καθώς και οι λοιποί παρεμβαίνοντες, αμφισβητεί τη λυσιτέλεια ή τη βασιμότητα των εκ μέρους της προσφεύγουσας επικλήσεων των αποφάσεων του *Rechtbank's-Gravenhague* και του *Tribunale di Napoli*.
- 53 Κατά την Επιτροπή, είναι σαφές ότι το ζήτημα αν μια συγκεκριμένη επίθεση ενέχει τρομοκρατικό χαρακτήρα δεν εξαρτάται από τα πολιτικά αίτια εν ονόματι των οποίων επιχειρείται η εν λόγω επίθεση, αλλά από τα μέσα και τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται. Το δίκαιο των ενόπλων συγκρούσεων δεν προβλέπει εξαίρεση της απαγορεύσεως των τρομοκρατικών πράξεων και κανέναν κανόνα του ανθρωπιστικού δικαίου δεν απαγορεύει τη λήψη μέτρων, όπως η δέσμευση κεφαλαίων, τα οποία έχουν ως σκοπό να θέσουν τέρμα στη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας, όπου και αν αυτή ασκείται.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

- 54 Με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, σε περίπτωση — όπως εν προκειμένω κατά τη γνώμη της— ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου, μόνον το δίκαιο αυτό είναι εφαρμοστέο επί των παρανόμων πράξεων που ενδεχομένως διαπράττονται στο πλαίσιο της εν λόγω συγκρούσεως, αποκλεισμένου του δικαίου του διέποντος την πρόληψη και την καταστολή της τρομοκρατίας. Η προσφεύγουσα αποτελεί, όπως υποστηρίζεται, απελευθερωτικό κίνημα το οποίο διεξήγαγε ένοπλη σύγκρουση κατά μίας «καταπιεστικής κυβερνήσεως». Κατά την προσφεύγουσα, η καταχώριση του ονόματός της στον κατάλογο που αφορά τη δέσμευση κεφαλαίων συνιστά παραβίαση της προβλεπόμενης από το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο αρχής της μη αναμείξεως και το Συμβούλιο εσφαλμένως εφάρμοσε επ' αυτής τις σχετικές με την τρομοκρατία διατάξεις του δικαίου της Ένωσης.
- 55 Η προσφεύγουσα επικαλείται, προς στήριξη των επιχειρημάτων της, διάφορες διατάξεις του διεθνούς δικαίου και του δικαίου της Ένωσης.
- 56 Πάντως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η δυνατότητα εφαρμογής του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου επί ένοπλης συγκρούσεως και επί των πράξεων που τελούνται στο πλαίσιο αυτής δεν έχει ως συνέπεια την αδυναμία εφαρμογής, επί των πράξεων αυτών, μιας κανονιστικής

ρυθμίσεως περί τρομοκρατίας. Τούτο είναι αληθές τόσο ως προς τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω, ιδίως δε ως προς την κοινή θέση 2001/931 και τον κανονισμό 2580/2001, όσο και ως προς το διεθνές δίκαιο που επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα.

- 57 Όσον αφορά, πρώτον, το δίκαιο της Ένωσης, πρέπει όντως να επισημανθεί ότι η ύπαρξη ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου δεν αποκλείει την εφαρμογή των σχετικών με την τρομοκρατία διατάξεων του δικαίου της Ένωσης επί των τρομοκρατικών πράξεων που ενδεχομένως τελούνται στο πλαίσιο αυτό.
- 58 Συγκεκριμένα, αφενός, η κοινή θέση 2001/931 δεν προβαίνει σε καμία διάκριση ως προς το πεδίο εφαρμογής της ανάλογα με το αν η επίμαχη πράξη τελέσθηκε, ή όχι, στο πλαίσιο ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου. Αφετέρου, και όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο, οι σκοποί της Ένωσης και των κρατών μελών της συνίστανται στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας ανεξαρτήτως των μορφών που αυτή μπορεί να προσλάβει, σύμφωνα με τους σκοπούς του ισχύοντος διεθνούς δικαίου.
- 59 Προκειμένου δε, ιδίως, να τεθεί σε εφαρμογή, σε επίπεδο Ένωσης, το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, της 28ης Σεπτεμβρίου 2001, στο οποίο «επισημαίνεται εκ νέου η ανάγκη να αντιμετωπισθούν με όλα τα μέσα, σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, οι απειλές κατά της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, τις οποίες συνιστούν οι τρομοκρατικές πράξεις» και «ζητείται από τα κράτη μέλη να ενισχύσουν τη διεθνή συνεργασία λαμβάνοντας πρόσθετα μέτρα για να αποτρέψουν και να καταστείλουν στο έδαφός τους, με όλα τα νόμιμα μέσα, τη χρηματοδότηση και την προπαρασκευή τρομοκρατικών πράξεων», το Συμβούλιο υιοθέτησε την κοινή θέση 2001/931 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 5 έως 7 αυτής της κοινής θέσεως) και στη συνέχεια, σύμφωνα με την εν λόγω κοινή θέση, εξέδωσε τον κανονισμό 2580/2001 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 3, 5 και 6 αυτού του κανονισμού).
- 60 Όσον αφορά, δεύτερον, το διεθνές δίκαιο που επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα, πρέπει να επισημανθεί ότι, πέραν του γεγονότος ότι μια ένοπλη σύγκρουση μπορεί αναντίρρητα να δώσει λαβή για την τέλεση πράξεων που αντιστοιχούν, ως εκ της φύσεώς τους, σε τρομοκρατικές πράξεις, το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο χαρακτηρίζει ρητώς τέτοιες πράξεις ως «τρομοκρατικές πράξεις», οι οποίες αντίκεινται στο δίκαιο αυτό.
- 61 Η Σύμβαση της Γενεύης, της 12ης Αυγούστου 1949, περί προστασίας των πολιτών εν καιρώ πολέμου, ορίζει ρητώς, στο άρθρο 33 αυτής, ότι απαγορεύονται πάντα τα μέτρα τρομοκρατίας. Υπό το ίδιο πνεύμα, τα πρόσθετα πρωτόκολλα I και II στις Συμβάσεις της Γενεύης της 12ης Αυγούστου 1949, για την προστασία των θυμάτων των διεθνών και των μη διεθνών ενόπλων συρράξεων, της 8ης Ιουνίου 1977, τα οποία πρωτόκολλα αποβλέπουν στην κατοχύρωση καλύτερης προστασίας των θυμάτων αυτών, ορίζουν ότι οι πράξεις τρομοκρατίας είναι απαγορευμένες καθ' οποιονδήποτε χρόνο και τόπο (άρθρο 4, παράγραφος 2, του πρόσθετου πρωτοκόλλου II) και ότι οι ενέργειες ή οι απειλές χρήσης βίας, πρωταρχικός σκοπός των οποίων είναι η εξάπλωση τρόμου στον αστικό πληθυσμό, απαγορεύονται (άρθρο 51, παράγραφος 2, του πρόσθετου πρωτοκόλλου I, και άρθρο 13, παράγραφος 2, του πρόσθετου πρωτοκόλλου II).
- 62 Από τις προηγηθείσες εκτιμήσεις προκύπτει ότι η τέλεση τρομοκρατικών πράξεων εκ μέρους των εμπλεκόμενων σε ένοπλη σύγκρουση μερών προβλέπεται ρητώς από το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και είναι καταδικαστέα ως τέτοια δυνάμει του εν λόγω δικαίου.
- 63 Επιπλέον, πρέπει να προστεθεί ότι η ύπαρξη ένοπλης συγκρούσεως κατά την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου δεν αποκλείει, σε περίπτωση τρομοκρατικής πράξεως διαπραχθείσας στο πλαίσιο της συγκρούσεως αυτής, την εφαρμογή, πέραν των διατάξεων του εν λόγω ανθρωπιστικού δικαίου σχετικά με τις παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου, και διατάξεων του διεθνούς δικαίου που αφορούν ειδικώς την τρομοκρατία.

- 64 Ακριβώς κατ' αυτόν τον τρόπο, η διεθνής σύμβαση για την καταστολή της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας, που υπογράφηκε στη Νέα Υόρκη στις 9 Δεκεμβρίου 1999 (στο εξής: Σύμβαση της Νέας Υόρκης του 1999), προβλέπει ρητώς το ενδεχόμενο τελέσεως τρομοκρατικών πράξεων στο πλαίσιο ένοπλης σύγκρουσης υπό την έννοια του διεθνούς δικαίου. Η εν λόγω σύμβαση, με το άρθρο της 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', καθιστά ποινικά κολάσιμη «[οποιαδήποτε άλλη πράξη] που αποσκοπεί στην πρόκληση θανάτου ή βαριάς σωματικής βλάβης εις βάρος πολίτη ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου που δεν συμμετέχει ενεργά στις εχθροπραξίες σε κατάσταση ένοπλης σύγκρουσης, όταν ο σκοπός αυτής της πράξης, λόγω της φύσης της ή των συνθηκών υπό τις οποίες τελείται, είναι ο εκφοβισμός ενός πληθυσμού ή ο εξαναγκασμός μιας κυβέρνησης ή ενός διεθνούς οργανισμού να πράξει ή να απόσχει από το να πράξει κάτι».
- 65 Η ως άνω σύμβαση επιβεβαιώνει ότι, ακόμη και στο πλαίσιο ένοπλης σύγκρουσης υπό την έννοια του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου, είναι δυνατό να υπάρχουν τρομοκρατικές πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο καταστολής ως τέτοιες και όχι μόνον ως εγκλήματα πολέμου. Στις εν λόγω πράξεις συμπεριλαμβάνονται αυτές που αποσκοπούν στην πρόκληση θανάτου ή βαριάς σωματικής βλάβης εις βάρος πολιτών.
- 66 Το εξ αντιδιαστολής επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', της Σύμβασης της Νέας Υόρκης του 1999 αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω σύμβασης κάθε πράξη στρεφόμενη κατά προσώπων «που [...] [συμμετέχουν] ενεργά στις εχθροπραξίες σε κατάσταση ένοπλης σύγκρουσης», ουδόλως θέτει υπό αμφισβήτηση την ως άνω διαπίστωση.
- 67 Επομένως, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι, κατά το διεθνές δίκαιο, οι έννοιες της ένοπλης σύγκρουσης και της τρομοκρατίας είναι ασύμβατες.
- 68 Όσον αφορά την περίπτωση ότι οι τρομοκρατικές πράξεις προέρχονται, ενδεχομένως, από «μαχητές της ελευθερίας» ή από απελευθερωτικά κινήματα που εμπλέκονται σε ένοπλη σύγκρουση κατά μίας «καταπιεστικής κυβερνήσεως», από τις προηγηθείσες εκτιμήσεις προκύπτει, επίσης, ότι η περίπτωση αυτή είναι αλυσιτελής. Μια τέτοια εξαίρεση της απαγορεύσεως των τρομοκρατικών πράξεων στο πλαίσιο ενόπλων συγκρούσεων δεν στηρίζεται σε κανένα έρεισμα κατά το δίκαιο της Ένωσης, ούτε καν κατά το διεθνές δίκαιο. Τα ως άνω δίκαια δεν εισάγουν, στο πλαίσιο της εκ μέρους τους στηλιτεύσεως των τρομοκρατικών πράξεων, καμία διάκριση ανάλογα με την ιδιότητα του αυτοργού της πράξεως και ανάλογα με τους σκοπούς που αυτός επιδιώκει.
- 69 Όσον αφορά την εκ μέρους της προσφεύγουσας αναφορά στην αρχή της μη αναμείξεως, αρχή την οποία παραβίασε, κατά τη γνώμη της, το Συμβούλιο καταχωρίζοντας το όνομά της στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, πρέπει να επισημανθεί ότι η εν λόγω αρχή του εθιμικού διεθνούς δικαίου, η οποία επίσης αποκαλείται αρχή της μη επεμβάσεως, θεμελιώνει το δικαίωμα κάθε κυρίαρχου κράτους να διοικεί τις υποθέσεις του χωρίς εξωτερική ανάμειξη και συνιστά απόρροια της αρχής της κυριαρχικής ισότητας των κρατών [αποφάσεις του Διεθνούς Δικαστηρίου, Στρατιωτικές και παραστρατιωτικές δραστηριότητες στη Νικαράγουα και εναντίον της χώρας αυτής (Νικαράγουα κατά Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), της 26ης Νοεμβρίου 1984, επί της αρμοδιότητας και του παραδεκτού, *CIJ Recueil* 1984, σ. 392, σκέψη 73, και της 27ης Ιουνίου 1986, επί της ουσίας, *CIJ Recueil* 1986, σ. 96, σκέψη 202]. Όπως επισημαίνει το Συμβούλιο, η ως άνω αρχή του διεθνούς δικαίου έχει καθιερωθεί προς όφελος των κυρίαρχων κρατών, και όχι προς όφελος ομάδων ή κινήματων. Επομένως, η καταχώριση, στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, ενός κινήματος —έστω και αν πρόκειται για απελευθερωτικό κίνημα— το οποίο βρίσκεται σε κατάσταση ένοπλης συγκρούσεως με ένα κυρίαρχο κράτος, λόγω εμπλοκής του κινήματος αυτού στην τρομοκρατία, δεν αποτελεί, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, παραβίαση της αρχής της μη αναμείξεως.
- 70 Επιπλέον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εκ μέρους της Ένωσης ανάμειξη απορρέει από τον ενέχοντα δυσμενείς διακρίσεις χαρακτήρα της θέσεως της Ένωσης, που συνίσταται στη λήψη περιοριστικών μέτρων μόνον έναντι της προσφεύγουσας και όχι έναντι της Λαϊκής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Σρι Λάνκα, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

- 71 Συγκεκριμένα, η νομιμότητα των μέτρων που λαμβάνει το Συμβούλιο κατά μιας ομάδας, βάσει της κοινής θέσεως 2001/931, εξαρτάται από το αν η απόφαση του εν λόγω θεσμικού οργάνου συνιστά συμμόρφωση προς τις προϋποθέσεις και τις απαιτήσεις που καθορίζονται στην εν λόγω κοινή θέση, και όχι από το αν ενδεχομένως και άλλοι εμπλεκόμενοι θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων. Η κοινή θέση 2001/931 και η εκ μέρους του Συμβουλίου εφαρμογή της δεν αποσκοπούν στο να προσδιορισθεί ποιος έχει, σε μια σύγκρουση μεταξύ ενός κράτους και μιας ομάδας, δίκαιο ή άδικο, αλλά στο να καταπολεμηθεί η τρομοκρατία. Στο πλαίσιο αυτό, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στα θεσμικά όργανα της Ένωσης στον τομέα της διαχείρισεως των εξωτερικών σχέσεων της Ένωσης (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις της 28ης Οκτωβρίου 1982, Faust κατά Επιτροπής, 52/81, Συλλογή EU:C:1982:369, σκέψη 27· της 16ης Ιουνίου 1998, Racke, C-162/96, Συλλογή EU:C:1998:293, σκέψη 52, και της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Συλλογή EU:C:2007:547, σκέψη 40· διάταξη της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, Mugraby κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-292/09, EU:T:2011:418, σκέψη 60), δεν συντρέχει λόγος, για τους σκοπούς της επιλύσεως της υπό κρίση διαφοράς, να εξετασθεί αν περιοριστικά μέτρα δυνάμει του δικαίου της Ένωσης θα μπορούσαν να έχουν ληφθεί έναντι της Λαϊκής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Σρι Λάνκα. Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν υποθεθεί ότι η Λαϊκή Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Σρι Λάνκα τέλεσε κατακριτέες πράξεις δυνάμει να δώσουν λαβή για ανάληψη δράσεως εκ μέρους της Ένωσης, πρέπει να επισημανθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συνδυαστεί με την αρχή της νομιμότητας, κατά την οποία ουδείς δύναται να επικαλεστεί παρανομία που διαπράχθηκε υπέρ άλλου (αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 2009, Melli Bank κατά Συμβουλίου, T-246/08 και T-332/08, Συλλογή EU:T:2009:266, σκέψη 75, και της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, Συλλογή EU:T:2009:401, σκέψεις 56 και 59).
- 72 Η προσφεύγουσα επικαλείται, επίσης εσφαλμένως, προκειμένου να θέσει υπό αμφισβήτηση τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 επί των τρομοκρατικών πράξεων που διαπράττονται στο πλαίσιο ένοπλης σύγκρουσης, την απόφαση-πλαίσιο 2002/475/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (EE L 164, σ. 3), και, ειδικότερα, την αιτιολογική σκέψη 11 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, κατά την οποία η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο «δεν καλύπτει τις δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων σε περίοδο ένοπλης σύγκρουσης, κατά την έννοια που δίνει στους όρους αυτούς το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, δεδομένου ότι οι δραστηριότητες αυτές διέπονται από το εν λόγω δίκαιο, ούτε τις δραστηριότητες των ενόπλων δυνάμεων ενός κράτους κατά την άσκηση των επίσημων καθηκόντων τους, εφόσον διέπονται από άλλους κανόνες του διεθνούς δικαίου». Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/475 συνοδεύεται από δήλωση του Συμβουλίου κατά την οποία η ένοπλη αντίσταση —όπως αυτή που προέβλεπε τα διάφορα ευρωπαϊκά αντιστασιακά κινήματα κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου— αποκλείεται ρητώς από το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.
- 73 Αφενός, ο κανονισμός 2580/2001 δεν εκδόθηκε κατ' εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου 2002/475, η οποία αφορά το ποινικό δίκαιο, αλλά κατ' εφαρμογή της κοινής θέσεως 2001/931. Επομένως, η απόφαση-πλαίσιο 2002/475 δεν μπορεί να προσδιορίζει το περιεχόμενο του κανονισμού 2580/2001.
- 74 Αφετέρου, η κοινή θέση 2001/931, όπως και το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, ψήφισμα το οποίο αυτή εφαρμόζει σε επίπεδο Ένωσης, δεν περιέχει καμία διάταξη συγκρίσιμη με την αιτιολογική σκέψη 11 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/475.
- 75 Επομένως, η εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση της αποφάσεως-πλαισίου 2002/475 και μιας δηλώσεως του Συμβουλίου, η οποία συνόδευε την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, είναι αλυσιτελής.
- 76 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί, όπως επισήμανε και η Επιτροπή, ότι η ανυπαρξία, στην κοινή θέση 2001/931, αιτιολογικής σκέψεως συγκρίσιμης με την αιτιολογική σκέψη 11 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/475 πρέπει, το πολύ, να ερμηνευθεί ως εκδηλώνουσα τη βούληση του Συμβουλίου να μην προβλέψει καμία εξαίρεση από την εφαρμογή των διατάξεων της Ένωσης όταν το επίμαχο ζήτημα είναι η πρόληψη της τρομοκρατίας διά της καταπολεμήσεως της χρηματοδοτήσεως

της. Αυτή η ανυπαρξία εξαιρέσεως συνάδει προς τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης του 1999, η οποία επίσης δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη όμοια προς αυτήν που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 11 της αποφάσεως-πλασιού 2002/475.

- 77 Όσον αφορά την εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση της συστάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με τον ρόλο της Ένωσης στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας [2001/2016 (INI)] (ΕΕ 2002, C 72 E, σ. 135), πρέπει να επισημανθεί ότι η επίκληση αυτή σχετίζεται με ένα έγγραφο το οποίο στερείται δεσμευτικής ισχύος. Επιπλέον, η ως άνω σύσταση δεν νομιμοποιεί την τέλεση τρομοκρατικών πράξεων από απελευθερωτικά κινήματα. Σε μια αιτιολογική σκέψη της ως άνω συστάσεως, το Κοινοβούλιο περιορίζεται να εισαγάγει διάκριση μεταξύ των τρομοκρατικών πράξεων που τελούνται εντός της Ένωσης —της οποίας τα κράτη μέλη είναι κράτη δικαίου— και των «πράξεων αντίστασης σε τρίτες χώρες κατά κρατικών δομών που έχουν τρομοκρατικό χαρακτήρα».
- 78 Όσον αφορά την εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση του άρθρου 6, παράγραφος 5, του πρόσθετου πρωτοκόλλου II στις Συμβάσεις της Γενεύης της 12ης Αυγούστου 1949 (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω), η εν λόγω επίκληση είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή, κατά την οποία, «[κ]ατά τη λήξη των [εσωτερικών] εχθροπραξιών, οι αρχές στην εξουσία θα προσπαθούν να χορηγούν την ευρύτερη δυνατή αμνηστία σε πρόσωπα που συμμετείχαν στην ένοπλη σύρραξη», αφορά τις ποινικές διώξεις, την άσκηση των οποίων ενδέχεται να ζητήσει η οικεία κυβέρνηση κατά, μεταξύ άλλων, των μελών των ενόπλων ομάδων που διεξήγαγαν ένοπλο αγώνα κατά της κυβερνήσεως αυτής, ενώ ο κανονισμός 2580/2001 δεν αφορά την άσκηση τέτοιων ποινικών διώξεων ούτε την επιβολή ποινικών κυρώσεων, αλλά τη λήψη, εκ μέρους της Ένωσης, προληπτικών μέτρων στον τομέα της τρομοκρατίας.
- 79 Όσον αφορά την έκφραση «όπως ορίζεται ως αξιόποινη πράξη από το εθνικό δίκαιο» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931, έκφραση από την οποία η προσφεύγουσα συνάγει την εκ μέρους της Ένωσης αναγνώριση, με την κοινή θέση της, ασυλίας κατά της εφαρμογής μέτρων δεσμεύσεως κεφαλαίων σε περίπτωση νομίμων πολεμικών πράξεων, διαπιστώνεται ότι η έκφραση αυτή όντως αφορά την ασυλία των μαχητών στο πλαίσιο ενόπλων συγκρούσεων όσον αφορά τις νόμιμες πολεμικές πράξεις, ασυλία την οποία τα πρόσθετα πρωτόκολλα I και II (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω) προβλέπουν με την ακόλουθη παρεμφερή διατύπωση: κανείς δεν κατηγορείται ή καταδικάζεται για ποινικό αδίκημα λόγω πράξης ή παράλειψης η οποία δεν συνιστά ποινικό αδίκημα σύμφωνα με το εσωτερικό [ή το] διεθνές δίκαιο στο οποίο υπόκειται κατά τον χρόνο της διάπραξής του [άρθρο 75, παράγραφος 4, στοιχείο γ', του πρόσθετου πρωτοκόλλου I και άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του πρόσθετου πρωτοκόλλου II].
- 80 Επομένως, η χρησιμοποίηση της ως άνω εκφράσεως στην κοινή θέση 2001/931 ουδόλως επηρεάζει την εφαρμογή του κανονισμού 2580/2001 επί των τρομοκρατικών πράξεων, οι οποίες πάντοτε αποτελούν, οσάκις τελούνται στο πλαίσιο ενόπλων συγκρούσεων, παράνομες πολεμικές πράξεις.
- 81 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ο κανονισμός 2580/2001 είναι εφαρμοστέος επί των τρομοκρατικών πράξεων που τελούνται στο πλαίσιο ενόπλων συγκρούσεων.
- 82 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται την ύπαρξη μιας προβαλλομένης ένοπλης συγκρούσεως μεταξύ αυτής και της Κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα προκειμένου να αποκλεισθεί η δυνατότητα να εφαρμοσθεί η κοινή θέση 2001/931 επί της προσφεύγουσας για ενδεχόμενες τρομοκρατικές πράξεις που η προσφεύγουσα φέρεται ότι τέλεσε στο πλαίσιο αυτό.
- 83 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από ανυπαρξία αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 84 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών περιλαμβάνουν, μετά από έναν κατάλογο επικρίσεων που της προσάπτονται, αναφορές σε αποφάσεις των βρετανικών και των ινδικών αρχών. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι κανένα από τα εν λόγω στοιχεία αιτιολογίας δεν μπορεί να αποτελεί απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 85 Όσον αφορά, πρώτον, τον κατάλογο των επιθέσεων που αποδίδονται στην προσφεύγουσα, είναι σαφές ότι αυτός δεν αποτελεί απόφαση αρμόδιας αρχής. Εντούτοις, κατά την προσφεύγουσα, τούτο δεν αποκλείει την παρατήρηση ότι ο εν λόγω κατάλογος και οι αιτιάσεις, τις οποίες αυτός περιλαμβάνει, είναι αστήρικτοι και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να χρησιμεύσουν ως έρεισμα για τη διατήρηση της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων.
- 86 Όσον αφορά, δεύτερον, τις αποφάσεις των βρετανικών αρχών, στις οποίες αναφέρονται οι αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, δεν πρόκειται, κατά την προσφεύγουσα, για αποφάσεις αρμοδίων αρχών. Δεδομένου ότι οι εν λόγω αποφάσεις δεν περιλαμβάνουν καταδίκη για πράξεις εντασσόμενες στο πλαίσιο της κοινής θέσεως 2001/931, αυτές θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως νομικό έρεισμα μόνον αν αφορούσαν την κίνηση ανακρίσεως ή ποινικής διώξεως και αν βασιζόνταν σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Πάντως, κατά την προσφεύγουσα, τούτο δεν ισχύει όσον αφορά τις αποφάσεις των βρετανικών αρχών, οι οποίες είναι μάλλον αποφάσεις διοικητικής φύσεως, παρά ποινικής φύσεως, και οι οποίες αφορούν την κατάταξη της προσφεύγουσας στην κατηγορία των τρομοκρατών και τη δέσμευση των κεφαλαίων της. Μόνον αποφάσεις που εντάσσονται στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως έρεισμα για μια απόφαση περί καταχωρίσεως στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Κατά την προσφεύγουσα, η μόνη περίπτωση αποφάσεως μη ποινικής φύσεως, η οποία γίνεται δεκτή ως έρεισμα για την κατάταξη στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, είναι αυτή των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 87 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι οικείες βρετανικές αρχές δεν είναι αρμόδιες αρχές, στο μέτρο που καμία από αυτές δεν είναι δικαστική αρχή, τούτο δε παρά το ότι υπάρχουν στο Ηνωμένο Βασίλειο δικαστικές αρχές οι οποίες έχουν αρμοδιότητα στον τομέα που καλύπτεται από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 88 Επικουρικώς, για την περίπτωση κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο θα εκτιμούσε ότι οι αποφάσεις των βρετανικών αρχών ισοδυναμούν με την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως ή με καταδίκη για τρομοκρατική πράξη, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εν λόγω αποφάσεις δεν στηρίζονται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Συναφώς, οι αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων κανονισμών δεν διευκρινίζουν επί ποίων βάσεων εκδόθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις των βρετανικών αρχών. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η κατάταξή της, εκ μέρους των βρετανικών αρχών, στον σχετικό κατάλογο δεν έγινε εξατομικευμένα, αλλά «ομού» μετά άλλων είκοσι ομάδων.
- 89 Όσον αφορά, τρίτον, τις αποφάσεις των ινδικών αρχών, η προσφεύγουσα εκτιμά, κατ' ουσίαν, ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας, μόνον οι αποφάσεις μιας εθνικής αρχής κράτους μέλους μπορούν, εξαιρουμένων, πάντως, των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, να θεωρούνται ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών. Κατά την προσφεύγουσα, σε περίπτωση που διατυπωθεί αντίθετη κρίση, τούτο θα ωθούσε σε αποτυχία το σύστημα κυρώσεων της Ένωσης «υποσκάπτοντας» τον μείζονα ρόλο που διαδραματίζουν τα κράτη μέλη και οδηγώντας το Συμβούλιο στο να έχει εμπιστοσύνη στις πληροφορίες που προέρχονται από τρίτα κράτη τα οποία δεν δεσμεύονται από την

αρχή της ελικρινούς συνεργασίας και ως προς τις αποφάσεις των οποίων το Συμβούλιο δεν θα μπορούσε να υποθέσει ότι αυτές τηρούν τις προδιαγραφές της Ένωσης από την άποψη της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- 90 Επικουρικώς, για την περίπτωση κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο θα εκτιμούσε ότι το Συμβούλιο μπορούσε να βασισθεί σε απόφαση ληφθείσα από αρχή τρίτου κράτους, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι οι επίμαχες αποφάσεις των ινδικών αρχών δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών. Κατά την προσφεύγουσα, οι επίμαχες αποφάσεις των ινδικών αρχών, όπως και οι αποφάσεις των βρετανικών αρχών, δεν ισοδυναμούν με κίνηση ανακρίσεως ή ποινικής δίωξης ούτε με καταδίκη για τρομοκρατικές πράξεις, υπάρχουν δε ινδικά δικαστήρια τα οποία είναι αρμόδια για την εκδίκαση υποθέσεων που αφορούν την τρομοκρατία.
- 91 Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, ενώ το ινδικό δίκαιο προβλέπει την παραπομπή, ενώπιον δικαστηρίου, κάθε ενώσεως που έχει κριθεί παράνομη, προκειμένου το τελευταίο αυτό δικαστήριο να αποφανθεί επί της βασιμότητας της ως άνω κρίσεως, η προσφεύγουσα ουδέποτε παραπέμφθηκε ενώπιον δικαστηρίου και οι αιτιολογίες των αποφάσεων περί διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματος της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, οι οποίες εκδόθηκαν από την Ένωση, ουδόλως μνημονεύουν το γεγονός αυτό ούτε, εξάλλου, κανένα στοιχείο που να δικαιολογεί το ότι οι εκ μέρους της Ινδικής Κυβερνήσεως διατυπωθείσες κρίσεις αποτελούν όντως αποφάσεις που εκδόθηκαν από αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 92 Όπως επικουρικώς, για την περίπτωση κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο θα εκτιμούσε ότι οι αποφάσεις των ινδικών αρχών ισοδυναμούν με την κίνηση ανακρίσεως ή ποινικής δίωξης ή με καταδίκη για τρομοκρατική πράξη, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εν λόγω αποφάσεις δεν στηρίζονται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Συναφώς, κατά την προσφεύγουσα, οι αιτιολογικές εκθέσεις των προσβαλλομένων κανονισμών ουδόλως διευκρινίζουν επί ποίων βάσεων εκδόθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις των ινδικών αρχών. Το Συμβούλιο δεν μπορεί να επικαλείται απλώς αποφάσεις εθνικών αρχών, χωρίς, εντούτοις, να κατοχυρώνεται ότι αυτές αποτελούν αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, τούτο είναι πολλώ μάλλον επιβεβλημένο οσάκις πρόκειται περί αποφάσεως ληφθείσας από κράτος το οποίο δεν είναι κράτος μέλος της Ένωσης.
- 93 Τέλος, κατά την προσφεύγουσα, οι ινδικές αρχές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αξιόπιστη πηγή πληροφοριών, εφόσον έχουν λάβει «μεροληπτική θέση» όσον αφορά τη σύγκρουση μεταξύ της προσφεύγουσας και της Κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα.
- 94 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το επιχείρημα του καθού ότι εναπόκειται σ' αυτή να θέσει υπό αμφισβήτηση, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα πραγματικά περιστατικά που παρατίθενται στις αιτιολογίες των αποφάσεων περί διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματός της στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων παραβλέπει ότι το ίδιο το Συμβούλιο δεν παρέχει αποδείξεις ως προς το ζήτημα σε ποιο βαθμό οι εθνικές αποφάσεις, των οποίων έγινε επίκληση, έχουν διερευνήσει τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά και έχουν καταλογίσει την τέλεσή τους σ' αυτή. Κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, το επιχείρημα ότι το Συμβούλιο δεν χρειάζεται να προσκομίσει συμπληρωματικές αποδείξεις λόγω του ότι το μέτρο της Ένωσης είναι διοικητικής φύσεως, και όχι ποινικής φύσεως, είναι αβάσιμο. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υπέχει υποχρέωση να ασκεί αγωγές εντός κάθε μίας εκ των εθνικών εννόμων τάξεων όπου έχουν ληφθεί αποφάσεις επί των οποίων το Συμβούλιο στηρίζει τη δική του απόφαση.
- 95 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 96 Όσον αφορά τον κατάλογο των επιθέσεων που παρατίθεται στις αιτιολογίες των αποφάσεων περί διατηρήσεως της αναγραφής του ονόματος της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι οφείλει να προσκομίσει περαιτέρω αποδείξεις

όσον αφορά τον καταλογισμό αυτών των πράξεων στην προσφεύγουσα. Το Συμβούλιο προβάλλει ότι, εάν η προσφεύγουσα επιθυμεί να αμφισβητήσει το υποστατό των περιστατικών που αφορούν οι κατ' αυτής κατηγορίες, αυτή θα πρέπει να κινήσει τη σχετική διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων των κρατών τα οποία έλαβαν αρχικώς μέτρα έναντι αυτής.

- 97 Όσον αφορά τις αποφάσεις των βρετανικών αρχών, το Συμβούλιο αμφισβητεί το επιχείρημα ότι αυτές δεν αποτελούν αποφάσεις αρμοδίων αρχών για τον λόγο ότι, όπως υποστηρίχθηκε, αυτές ουδόλως σηματοδότησαν την έναρξη ανακριτικών πράξεων ούτε ποινικής διώξεως ή ότι αυτές δεν στηρίζονται σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Το Συμβούλιο αμφισβητεί, επίσης, το επιχείρημα που αντλείται από το ότι οι οικείες βρετανικές αρχές δεν είναι δικαστικές αρχές. Υποστηρίζει ότι η κοινή θέση 2001/931 δεν επιβάλλει την υποχρέωση να είναι ποινικής φύσεως η εθνική απόφαση. Ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και των ενδείξεων επί των οποίων στηρίχθηκε η εθνική απόφαση, η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας συνεπάγεται την υποχρέωση του Συμβουλίου να επαφίεται, κατά το μέτρο του δυνατού, στην εκτίμηση της αρμόδιας εθνικής αρχής, λαμβανομένου υπόψη ότι το πρωταρχικό κριτήριο για το Συμβούλιο είναι η εκ μέρους της εν λόγω εθνικής αρχής αντίληψη και η εκ μέρους της αξιολόγηση του κινδύνου ότι, ελλείψει θεσπίσεως μέτρου σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, τα επίμαχα κεφάλαια θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας. Κατά το Συμβούλιο, το γεγονός ότι η εθνική αρχή είναι διοικητική αρχή, και όχι δικαστική αρχή, δεν είναι κρίσιμο.
- 98 Ακριβέστερα, όσον αφορά την απόφαση του Secretary of State for the Home Department (Υπουργού Εσωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου, στο εξής: Home Secretary) της 29ης Μαρτίου 2001, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να κρίνει ότι επρόκειτο για απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε από τον Home Secretary δυνάμει του άρθρου 3(3)(a) του UK Terrorism Act 2000 [νόμου του Ηνωμένου Βασιλείου του 2000 περί τρομοκρατίας], που παρέχει σ' αυτόν αρμοδιότητα, κατόπιν εγκρίσεως εκ μέρους του Κοινοβουλίου, να απαγορεύει τη λειτουργία κάθε οργανώσεως την οποία θεωρεί ως «εμπλεκόμενη στην τρομοκρατία».
- 99 Κατά το Συμβούλιο, η ως άνω απόφαση του Home Secretary αρκεί, αυτή καθαυτήν, προς στήριξη των αποφάσεων του Συμβουλίου, χωρίς καν να είναι αναγκαίο να εξετασθεί η απόφαση του UK Treasury (Υπουργείου Οικονομικών του Ηνωμένου Βασιλείου, στο εξής: UK Treasury) της 6ης Δεκεμβρίου 2001 σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, απόφαση η οποία μνημονεύεται στην από 15 Νοεμβρίου 2010 αιτιολογία επί της οποίας στηρίχθηκε ο εκτελεστικός κανονισμός 83/2011 και απόφαση της οποίας η μνεία παραλείφθηκε στη συνέχεια διότι δεν υπήρχε, πλέον, στο Ηνωμένο Βασίλειο χωριστή απόφαση σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι το περιεχόμενο της τελευταίας αυτής αποφάσεως επανελήφθη, στη συνέχεια, εντός μιας μεταγενέστερης αποφάσεως της 7ης Οκτωβρίου 2009, η οποία ήταν της ίδιας φύσεως και είχε τα ίδια αποτελέσματα όσον αφορά τη δέσμευση κεφαλαίων, και εκτιμά ότι η εν λόγω απόφαση αποτελεί, όπως και η απόφαση του Home Secretary, απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 100 Ως προς την απόφαση την οποία έλαβε η Ινδική Κυβέρνηση το 1992 βάσει του Unlawful Activities Act (ινδικού νόμου περί των παρανόμων δραστηριοτήτων) του 1967, όπως τροποποιήθηκε το 2004, το Συμβούλιο προβάλλει ότι είναι αρμόδιο να λαμβάνει μέτρα σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων βάσει αποφάσεων που έχουν ληφθεί από τις αρμόδιες αρχές τρίτου κράτους, είτε κατόπιν σχετικής προτάσεως κράτους μέλους έπειτα από μια πρώτη εξέταση της σχετικής περιπτώσεως είτε κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερόμενου τρίτου κράτους. Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι εξακριβώνει, τότε, ότι οι σχετικές αποφάσεις έχουν ληφθεί τηρουμένων των θεμελιωδών αρχών που διέπουν την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου, το κράτος δικαίου, την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη και το δικαίωμα των υποκειμένων δικαίου να μη δικαστούν ή να μην καταδικαστούν δύο φορές για το ίδιο έγκλημα ή αδίκημα. Αυτό συνέβη στην προκειμένη περίπτωση.

- 101 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο, εμμένοντας, κατ' ουσίαν, στη θέση του, τονίζει ότι παραπέμπει, όσον αφορά τις αποφάσεις των βρετανικών αρχών, στις πληροφορίες που παρέχονται με το υπόμνημα παρεμβάσεως του Ηνωμένου Βασιλείου. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι έχει λάβει γνώση των ακόλουθων πληροφοριών, κατά τις οποίες η προσφεύγουσα εξακολούθησε, χωρίς διακοπή, να αποτελεί το αντικείμενο μέτρων περί απαγορεύσεως ληφθέντων από τις ινδικές αρχές: η πλέον πρόσφατη απόφαση άρχισε να ισχύει, για δύο έτη, στις 14 Μαΐου 2010 και επικυρώθηκε δικαστικώς στις 12 Νοεμβρίου 2010. Επομένως, κατά το Συμβούλιο, η προσφεύγουσα εξακολουθεί να περιλαμβάνεται σε έναν κατάλογο, εντός της Ινδίας, ως τρομοκρατική οργάνωση.
- 102 Το Ηνωμένο Βασίλειο προβάλλει, με το υπόμνημά του παρεμβάσεως, ότι οι αποφάσεις του Home Secretary και του UK Treasury προφανώς πληρούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις ώστε να χαρακτηρισθούν ως αποφάσεις αρμοδίων αρχών. Όσον αφορά την απόφαση των ινδικών αρχών, το Ηνωμένο Βασίλειο συντάσσεται με την άποψη του Συμβουλίου ότι η απόφαση αυτή πρέπει να χαρακτηριστεί ως απόφαση αρμόδιας αρχής.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

- 103 Πέραν της πρώτης παρατηρήσεώς της, η οποία είναι ακριβής και κατά την οποία ο κατάλογος των πράξεων, ο οποίος έχει τεθεί σε αρχικό σημείο των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών, δεν αποτελεί απόφαση αρμόδιας αρχής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις των βρετανικών και των ινδικών αρχών, των οποίων γίνεται αναφορά στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, δεν είναι αποφάσεις αρμοδίων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 104 Όσον αφορά την γενικής φύσεως αντίρρηση ότι οι οικείες βρετανικές και ινδικές αρχές δεν είναι αρμόδιες αρχές, διότι αυτές δεν είναι, όπως υποστηρίχθηκε, δικαστικές αρχές μολοντί υπάρχουν, στις χώρες αυτές, δικαστικές αρχές οι οποίες είναι αρμόδιες για την εκδίκαση υποθέσεων που αφορούν την τρομοκρατία, η εν λόγω γενική αντίρρηση είναι απορριπτέα για τους ακόλουθους λόγους.
- 105 Το Γενικό Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να κρίνει, στην περίπτωση αποφάσεως ολλανδικής διοικητικής αρχής [αποφάσεως για την επιβολή κυρώσεων («Sanctieregeling») κατά της τρομοκρατίας, την οποία έλαβαν οι Ολλανδοί Υπουργοί Εξωτερικών και Οικονομικών], ότι το στοιχείο ότι η απόφαση αυτή αποτελούσε διοικητική απόφαση, και όχι δικαστική απόφαση, δεν ήταν, αυτό καθαυτό, καθοριστικό, στο μέτρο που το ίδιο το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 όριζε ρητώς ότι και μία μη δικαστική αρχή ηδύνατο να χαρακτηριστεί ως αρμόδια αρχή υπό την έννοια της διατάξεως αυτής (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, T-348/07, Συλλογή EU:T:2010:373, σκέψη 88, στο εξής: απόφαση Al-Aqsa T-348/07). Με την απόφασή του που εκδόθηκε επί αιτήσεως αναιρέσεως κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως Al-Aqsa T-348/07 (EU:T:2010:373), το Δικαστήριο επιβεβαίωσε, κατ' ουσίαν, ότι η Sanctieregeling ηδύνατο να θεωρηθεί ως απόφαση αρμόδιας αρχής (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, C-539/10 P και C-550/10 P, Συλλογή EU:C:2012:711, σκέψεις 66 έως 77, στο εξής: απόφαση Al-Aqsa C-539/10 P).
- 106 Με προγενέστερη απόφασή του, η οποία αφορούσε υπουργική απόφαση του Home Secretary, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εν λόγω υπουργική απόφαση είναι, με γνώμονα τη σχετική εθνική νομοθεσία, απόφαση αρμόδιας εθνικής αρχής εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, Συλλογή EU:T:2008:461, σκέψεις 144 και 145, τελευταία περίοδος, στο εξής: απόφαση PMOI T-256/07· βλ. επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Al-Aqsa T-348/07, σκέψη 105 ανωτέρω, EU:T:2010:373, σκέψη 89, in fine).

- 107 Έτσι, καίτοι το άρθρο 1, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της κοινής θέσεως 2001/931 εκφράζει προτίμηση υπέρ των προερχομένων από τις δικαστικές αρχές αποφάσεων, εντούτοις, η εν λόγω διάταξη ουδόλως αποκλείει τη συνεκτίμηση αποφάσεων προερχομένων από διοικητικές αρχές, οσάκις, αφενός, οι εν λόγω αρχές όντως κατέχουν, κατά το εθνικό δίκαιο, αρμοδιότητα να λαμβάνουν περιοριστικές αποφάσεις κατά ομάδων εμπλεκομένων στην τρομοκρατία και, αφετέρου, οσάκις οι εν λόγω αρχές, μολονότι είναι μόνον διοικητικές αρχές, μπορούν παρά ταύτα να θεωρηθούν ως «ισοδύναμες» με τις δικαστικές αρχές.
- 108 Επομένως, το προβαλλόμενο από την προσφεύγουσα στοιχείο ότι βρετανικά και ινδικά δικαστήρια έχουν αρμοδιότητες στον τομέα της καταστολής της τρομοκρατίας δεν συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να λάβει υπόψη αποφάσεις της εθνικής διοικητικής αρχής που είναι επιφορτισμένη με τη λήψη περιοριστικών μέτρων στον τομέα της τρομοκρατίας.
- 109 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα δεν υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις, οι οποίες ελήφθησαν από τις οικείες βρετανικές και ινδικές αρχές, ελήφθησαν από μη εξουσιοδοτημένες προς τούτο, κατά τα εθνικά δίκαια των οικείων κρατών, αρχές.
- 110 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η γενικής φύσεως αντίρρηση της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 104 ανωτέρω) είναι απορριπτέα.
- 111 Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, δεδομένου ότι οι εθνικές αποφάσεις που μνημονεύονται στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών δεν περιλαμβάνουν καταδίκη για τρομοκρατικές πράξεις, οι εν λόγω εθνικές αποφάσεις θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως νομικό έρεισμα μόνον αν αφορούσαν την κίνηση ανακρίσεως ή ποινικής διώξεως και αν βασίζονταν σε σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις. Πάντως, κατά την προσφεύγουσα, τούτο δεν ισχύει όσον αφορά τις ως άνω εθνικές αποφάσεις, οι οποίες είναι μάλλον αποφάσεις διοικητικής φύσεως, παρά ποινικής φύσεως, και οι οποίες αφορούν την κατάταξη της προσφεύγουσας στην κατηγορία των τρομοκρατών και τη δέσμευση των κεφαλαίων της. Μόνον αποφάσεις που εντάσσονται στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ως ερείσματα για απόφαση περί καταχωρίσεως στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Κατά την προσφεύγουσα, η μόνη περίπτωση αποφάσεως μη ποινικής φύσεως, η οποία γίνεται δεκτή ως έρεισμα για την κατάταξη στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, είναι αυτή των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, οι οποίες μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 112 Με τα επιχειρήματα αυτά, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι μόνον αποφάσεις ποινικής φύσεως μπορούν να αποτελούν αποφάσεις αρμοδίων αρχών κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931. Επιπλέον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι απλές αποφάσεις περί κατατάξεως σε κατάλογο δεν μπορούν να επαρκούν συναφώς.
- 113 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η κοινή θέση 2001/931 δεν απαιτεί η απόφαση της αρμόδιας αρχής να εντάσσεται στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας *stricto sensu*, έστω και αν αυτό είναι εκείνο που συμβαίνει συνηθέστερα. Πάντως, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών της κοινής θέσεως 2001/931, στο πλαίσιο εφαρμογής του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, η σχετική εθνική διαδικασία πρέπει παρά ταύτα να έχει ως αντικείμενο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας εν ευρεία έννοια. Οι εκτιμήσεις αυτές, στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο με την προαναφερθείσα στη σκέψη 105 απόφαση ΑΙ-Αqsa T-348/07 (ΕΥ:Τ:2010:373, σκέψεις 98 και 100), επιβεβαιώθηκαν, κατ' ουσίαν, με την προαναφερθείσα στη σκέψη 105 απόφαση ΑΙ-Αqsa C-539/10 Ρ (ΕΥ:C:2012:711, σκέψη 70), δεδομένου ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι η προστασία των οικείων προσώπων δεν διακυβευόταν αν η ληφθείσα από την εθνική αρχή απόφαση δεν εντασσόταν στο πλαίσιο διαδικασίας αποσκοπούσας στην επιβολή ποινικών κυρώσεων αλλά στο πλαίσιο διαδικασίας με αντικείμενο τη λήψη προληπτικών μέτρων.

- 114 Το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει, επίσης, ότι η απόφαση για την «έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως» πρέπει, για να μπορεί να την επικαλεστεί βασίμως το Συμβούλιο, να εντάσσεται σε εθνική διαδικασία έχουσα ως άμεσο και κύριο σκοπό την επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου κατά του ενδιαφερομένου, στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας και λόγω της αναμείξεώς του σε αυτήν. Το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι δεν ανταποκρίνεται στην εν λόγω επιταγή η απόφαση εθνικής δικαστικής αρχής η οποία αποφαινεται μόνον επικουρικός και παρεμπιπτόντως επί της ενδεχομένης αναμείξεως του ενδιαφερομένου σε μια τέτοια δραστηριότητα, στο πλαίσιο διαφοράς σχετικής, π.χ., με δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικού χαρακτήρα (απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, Sison κατά Συμβουλίου, T-341/07, Συλλογή EU:T:2009:372, σκέψη 111, στο εξής: απόφαση Sison T-341/07).
- 115 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι, καίτοι οι αποφάσεις που εκδόθηκαν από τις βρετανικές αρχές (ήτοι από τον Home Secretary και από το UK Treasury) και από τις ινδικές αρχές όντως δεν αποτελούν, αυτές καθαυτές, αποφάσεις «ενάρξεως ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως για μια τρομοκρατική πράξη» ούτε αφορούν «καταδίκη για τέτοιες πράξεις» υπό τη στενή ποινική έννοια του όρου, γεγονός παραμένει ότι οι εν λόγω αποφάσεις συνεπάγονται την απαγόρευση λειτουργίας της προσφεύγουσας στο Ηνωμένο Βασίλειο και τη δέσμευση των κεφαλαίων της, καθώς και την απαγόρευση λειτουργίας της προσφεύγουσας στην Ινδία, και ότι, ως εκ τούτου, οι εν λόγω αποφάσεις εντάσσονται σαφώς στο πλαίσιο εθνικών διαδικασιών που αποσκοπούν, κυρίως, στην επιβολή προληπτικών ή κατασταλτικών μέτρων κατά της προσφεύγουσας, με αντικείμενο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.
- 116 Στο μέτρο αυτό, και αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι οι επίμαχες εθνικές αποφάσεις δεν συνάδουν επακριβώς προς το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ουδόλως παρέχει, αυτό καθαυτό, τη δυνατότητα να συναχθεί ότι οι εν λόγω αποφάσεις δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη από το Συμβούλιο.
- 117 Επομένως, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι η μόνη περίπτωση αποφάσεως μη ποινικής φύσεως, η οποία γίνεται δεκτή ως έρεισμα για την κατάταξη στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, είναι αυτή των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας, οι οποίες μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Η τελευταία περίοδος του άρθρου 1, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω κοινής θέσεως έχει μόνον ως αντικείμενο να παρασχεθεί στο Συμβούλιο μία πρόσθετη δυνατότητα προσδιορισμού ενός υποκειμένου δικαίου ως ενεχομένου στην τρομοκρατία, παράλληλα με τους σχετικούς προσδιορισμούς στους οποίους μπορεί να προβεί το εν λόγω θεσμικό όργανο βάσει αποφάσεων των αρμοδίων εθνικών αρχών.
- 118 Βεβαίως, η δραστηριότητα των οικείων διοικητικών αρχών καταλήγει, εν τέλει, σε κατάταξη σε έναν κατάλογο. Εντούτοις, το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται, αυτό καθαυτό, ότι οι εν λόγω αρχές δεν έχουν προβεί σε επιμέρους εκτίμηση σχετικά με κάθε μία από τις οικείες ομάδες πριν από την καταχώρισή της στους εν λόγω καταλόγους, ούτε ότι οι εκτιμήσεις αυτές θα πρέπει κατ' ανάγκην να είναι αυθαίρετες ή να στερούνται ερείσματος. Έτσι, δεν έχει μείζονα σημασία το ότι η δραστηριότητα της οικείας αρχής καταλήγει σε κατάταξη σε κατάλογο προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων που εμπλέκονται στην τρομοκρατία, αλλά έχει μείζονα σημασία το ότι η δραστηριότητα αυτή θα πρέπει να ασκείται με επαρκείς εγγυήσεις προκειμένου να παρέχεται στο Συμβούλιο η δυνατότητα να βασισθεί επ' αυτής προκειμένου να τεκμηριώσει τη δική του απόφαση περί καταχωρίσεως σε σχετικό κατάλογο.
- 119 Ούτως εχόντων των πραγμάτων και πέραν των γενικών αντιρρήσεων που εξετάστηκαν ανωτέρω, πρέπει να προσδιορισθεί αν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι επίμαχες εν προκειμένω διοικητικές αρχές, ήτοι, αφενός, ο Home Secretary και το UK Treasury, και, αφετέρου, η Ινδική Κυβέρνηση μπορούσαν να θεωρηθούν ως αρμόδιες αρχές κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.

- 120 Όσον αφορά, καταρχάς, τον Home Secretary, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να κρίνει, λαμβανομένης υπόψη της σχετικής εθνικής νομοθεσίας, ότι αυτή η διοικητική αρχή ήταν αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 (απόφαση ΡΜΟΙ T-256/07, σκέψη 106 ανωτέρω, EU:T:2008:461, σκέψη 144).
- 121 Η προσφεύγουσα δεν προβάλλει, πέραν των γενικών επιχειρημάτων τα οποία ήδη μνημονεύθηκαν και απορρίφθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο (βλ. σκέψεις 104 έως 118 ανωτέρω), κανένα επιχειρήμα περί του αντιθέτου, παρά μόνον αυτό που αντλείται από το ότι η κατάταξή της ως τρομοκρατικής οργανώσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο έλαβε χώρα ταυτόχρονα με την κατάταξη άλλων είκοσι ομάδων ως τρομοκρατικών οργανώσεων και ότι η Βουλή των Κοινοτήτων [Κάτω Βουλή Κοινοβουλίου του Ηνωμένου Βασιλείου] δεν είχε, όπως υποστηρίχθηκε, άλλη επιλογή παρά να δεχθεί ή να αρνηθεί εν όλω τον κατάλογο που της υποβλήθηκε από τον Home Secretary, χωρίς να μπορεί να εξετάσει εκάστη οργάνωση ατομικώς.
- 122 Ωστόσο, από το απόσπασμα, το οποίο προσκόμισε η προσφεύγουσα, των συζητήσεων ενώπιον της Βουλής των Κοινοτήτων της 13ης Μαρτίου 2001, οι οποίες αφορούσαν το σχέδιο αποφάσεως που υπέβαλε σ' αυτήν προς έγκριση ο Home Secretary στις 28 Φεβρουαρίου 2001, δεν προκύπτει ότι η Βουλή των Κοινοτήτων στερήθηκε της δυνατότητας να εξετάσει ατομικώς την κατάσταση κάθε μίας από τις οργανώσεις που εμφανίζονται στο εν λόγω σχέδιο αποφάσεως. Αφενός, όλα τα μέλη της Βουλής των Κοινοτήτων έλαβαν μια σύνοψη των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά κάθε μία από τις οργανώσεις που εμφανίζονται στον κατάλογο του σχεδίου αποφάσεως, πράγμα το οποίο είχε ως συνέπεια την παροχή δυνατότητας ατομικής εξετάσεως εκ μέρους της Βουλής των Κοινοτήτων. Αφετέρου, οι συζητήσεις ενώπιον της Βουλής των Κοινοτήτων όντως σχετιζόνταν με επιμέρους οργανώσεις, ιδίως σε ό,τι αφορά την «Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη». Τέλος, ως προς το γεγονός ότι τα προτεινόμενα μέτρα προς έγκριση εκ μέρους της Βουλής των Κοινοτήτων υποβλήθηκαν σ' αυτήν υπό τη μορφή ενιαίας αποφάσεως και όχι υπό τη μορφή ισάριθμων με τις σχετικές οργανώσεις αποφάσεων, το γεγονός αυτό δεν είχε ως συνέπεια την αδυναμία διεξαγωγής μιας πραγματικής ατομικής εξετάσεως, δεδομένου ότι η Βουλή των Κοινοτήτων παρέμενε ελεύθερη, εν πάση περιπτώσει, να αρνηθεί την έγκριση του σχεδίου αποφάσεως.
- 123 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η ιδιότητα του Home Secretary ως αρμόδιας αρχής δεν τίθεται εν αμφιβόλω από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 124 Εν συνεχεία, το ίδιο ισχύει όσον αφορά το UK Treasury, που αποτελεί αρχή στην οποία το Συμβούλιο αναφέρεται, κατά τα λοιπά, μόνον στην αιτιολογία του εκτελεστικού κανονισμού 83/2011 και στην οποία δεν αναφέρεται, πλέον, στις αιτιολογίες των μεταγενεστέρων κανονισμών. Εξάλλου, με τις υπό κρίση προσφυγές, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει καμία ιδιαίτερη αντίρρηση ως προς την ιδιότητα του UK Treasury ως αρμόδιας αρχής, πέραν των γενικών επιχειρημάτων που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 104 έως 118 ανωτέρω, τα οποία έχουν ήδη απορριφθεί από το Γενικό Δικαστήριο.
- 125 Τέλος, όσον αφορά την Ινδική Κυβέρνηση, η προσφεύγουσα προβάλλει, αντιθέτως, εμπεριστατωμένα επιχειρήματα. Η προσφεύγουσα εκτιμά, κυρίως, ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας, η οποία υφίσταται μόνο μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών, μια αρχή τρίτου κράτους δεν μπορεί να λογίζεται ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 126 Αυτό το επιχειρήμα, το οποίο θέτει ζήτημα αρχής και κατά το οποίο μια αρχή τρίτου κράτους δεν μπορεί να θεωρείται ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931, είναι απορριπτό για τους ακόλουθους λόγους.
- 127 Πρώτον, από τις αιτιολογικές σκέψεις 5 και 7 της κοινής θέσεως 2001/931 προκύπτει ότι η εν λόγω κοινή θέση υιοθετήθηκε στο πλαίσιο και προς τον σκοπό της εφαρμογής του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, ψηφίσματος με το οποίο το Συμβούλιο Ασφαλείας αποφάσισε ότι «όλα τα κράτη [όφειλαν ...] να λάβουν τα επιθυμητά μέτρα για την παρεμπόδιση της τελέσεως τρομοκρατικών πράξεων, κατοχυρώνοντας, ιδίως, την έγκαιρη προειδοποίηση άλλων κρατών μέσω της ανταλλαγής

πληροφοριών» [σημείο 2, στοιχείο β', του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας], και να «παρέχουν αμοιβαίως τη μεγαλύτερη δυνατή συνδρομή στο πλαίσιο των ερευνών σε ποινικές υποθέσεις και των λοιπών διαδικασιών που αφορούν τη χρηματοδότηση τρομοκρατικών πράξεων ή τη στήριξη που έχει παρασχεθεί στις εν λόγω πράξεις, συμπεριλαμβανομένης της συνδρομής ενόψει της αποκτήσεως αποδεικτικών στοιχείων τα οποία βρίσκονται στην κατοχή τους και τα οποία είναι αναγκαία για τη σχετική διαδικασία» [σημείο 2, στοιχείο στ', του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας]. Με το ψήφισμά του, το Συμβούλιο Ασφαλείας ζήτησε, επίσης, από «όλα τα κράτη [...] να προβαίνουν σε ανταλλαγή πληροφοριών σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο και το εθνικό δίκαιο και να συνεργάζονται σε διοικητικό επίπεδο και σε δικαστικό επίπεδο με σκοπό την πρόληψη της τελέσεως τρομοκρατικών πράξεων» [σημείο 3, στοιχείο β', του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας].

- 128 Πάντως, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, αν, κατόπιν της υιοθετήσεως κοινής θέσεως, η Ένωση υποχρεούται να λάβει, στο πλαίσιο της Συνθήκης, τα μέτρα που απαιτεί αυτή η κοινή θέση, η σχετική υποχρέωση συνεπάγεται, όταν πρόκειται για εφαρμογή ψηφίσματος του Συμβουλίου Ασφαλείας εκδοθέντος δυνάμει του κεφαλαίου VII του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, ότι, κατά την επεξεργασία των μέτρων αυτών, η Ένωση οφείλει να λάβει δεόντως υπόψη το γράμμα και τους σκοπούς του αντίστοιχου ψηφίσματος, καθώς και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με την εφαρμογή ενός τέτοιου ψηφίσματος (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, Συλλογή EU:C:2008:461, σκέψη 296· βλ. επίσης απόφαση της 13ης Μαρτίου 2012, Melli Bank κατά Συμβουλίου, C-380/09 P, Συλλογή EU:C:2012:137, σκέψη 55).
- 129 Λαμβανομένων υπόψη τόσο των σκοπών του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας, με το οποίο επιδιώκεται η εντατικοποίηση της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας σε παγκόσμιο επίπεδο μέσω της συστηματικής και στενής συνεργασίας όλων των κρατών, όσο και του γεγονότος ότι η κοινή θέση 2001/931 υιοθετήθηκε προς εφαρμογή του ψηφίσματος αυτού, η άποψη της προσφεύγουσας, η οποία προβλήθηκε παρά το ότι η εν λόγω κοινή θέση δεν περιλαμβάνει κανένα περιορισμό a priori όσον αφορά την εθνική καταγωγή των αρμοδίων αρχών, παραβλέπει τόσο το γράμμα όσο και τον σκοπό της εν λόγω κοινής θέσεως και αντιτίθεται, ακολουθώντας αυτό το σκεπτικό, στην εφαρμογή, σε επίπεδο Ένωσης, του ψηφίσματος του Συμβουλίου Ασφαλείας.
- 130 Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι στην αιτιολογική σκέψη 6 του κανονισμού 2580/2001 εκτίθεται ότι «[αυτός ο] κανονισμός αποτελεί μέτρο απαραίτητο σε κοινοτικό επίπεδο και συμπληρωματικό προς τις διοικητικές και δικαστικές διαδικασίες όσον αφορά τις τρομοκρατικές οργανώσεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στις τρίτες χώρες».
- 131 Δεύτερον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας στηρίζεται σε εσφαλμένη αντίληψη της λειτουργίας της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας στο πλαίσιο του καθεστώτος που δημιουργήθηκε με την κοινή θέση 2001/931 και της λήψεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, περιοριστικών μέτρων.
- 132 Βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, οι σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και των οργάνων της Ένωσης διέπονται από αμοιβαίο καθήκον ειλικρινούς συνεργασίας (απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψη 94).
- 133 Όπως έχει επισημανθεί από τη νομολογία, η αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας συνεπάγεται για το Συμβούλιο, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, την υποχρέωση να στηριχθεί, στο μέτρο του δυνατού, στην εκτίμηση της αρμόδιας εθνικής αρχής του οικείου κράτους μέλους, τουλάχιστον αν πρόκειται για δικαστική αρχή, ιδίως δε όσον αφορά την ύπαρξη «σοβαρών και αξιοπίστων αποδείξεων ή ενδείξεων» στις οποίες στηρίζεται η απόφασή της (απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψη 95).

- 134 Επομένως, η ως άνω αρχή δεν αφορά, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, το ζήτημα του χαρακτηρισμού μιας εθνικής αρχής ως αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931, αλλά μόνον την έκταση των υποχρεώσεων του Συμβουλίου έναντι των αποφάσεων μιας τέτοιας αρχής, όταν η τελευταία αυτή αρχή είναι αρχή κράτους μέλους.
- 135 Το γεγονός, το οποίο είναι, κατά τα λοιπά, ακριβές, ότι η αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας εφαρμόζεται μόνον επί των σχέσεων μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών δεν έχει, επομένως, ως συνέπεια ότι μια αρχή ενός τρίτου κράτους δεν θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931 και ότι το Συμβούλιο δεν θα μπορούσε, ενδεχομένως, να στηριχθεί στις εκτιμήσεις της εν λόγω αρχής ενός τρίτου κράτους.
- 136 Από τις προηγηθείσες εκτιμήσεις προκύπτει ότι είναι απορριπτέο το κύριο επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η αδυναμία εφαρμογής της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας επί των σχέσεων μεταξύ της Ένωσης και των τρίτων κρατών φέρεται ότι απαγορεύει, κατ' αρχήν, τον χαρακτηρισμό μιας αρχής τρίτου κράτους ως αρμόδιας αρχής. Πράγματι, ο επιδιωκόμενος από την κοινή θέση 2001/931 σκοπός οδηγεί στην εξαγωγή αντιθέτου συμπεράσματος.
- 137 Εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι, όπως συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο από τις διατάξεις της κοινής θέσεως 2001/931, εφόσον ο μηχανισμός, τον οποίο εγκαθιδρύει η εν λόγω κοινή θέση, έχει ως αποτέλεσμα ότι παρέχει στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να συμπεριλάβει ένα πρόσωπο σε κατάλογο σχετικό με τη δέσμευση κεφαλαίων βάσει αποφάσεως ληφθείσας από εθνική αρχή, ο έλεγχος της υπάρξεως αποφάσεως εθνικής αρχής εμπίπτουσας στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 αποτελεί ουσιαστικό προαπαιτούμενο της εκδόσεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, της δικής του αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψη 93).
- 138 Η προϋπόθεση αυτή, την οποία συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο αποφάσεων εκδοθεισών από αρχές κρατών μελών της Ένωσης, δίδει την εντύπωση ότι είναι ακόμη σημαντικότερη στην περίπτωση αποφάσεων εκδοθεισών από αρχές τρίτων κρατών. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς τα κράτη μέλη, πλείονα τρίτα κράτη δεν δεσμεύονται από τις επιταγές που απορρέουν από τη Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και κανένα από τα εν λόγω τρίτα κράτη δεν υπόκειται στις διατάξεις του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 139 Επομένως, εναπόκειται στο Συμβούλιο, προτού στηριχθεί επί αποφάσεως αρχής τρίτου κράτους, να εξακριβώσει με προσοχή αν η σχετική ρύθμιση του εν λόγω κράτους κατοχυρώνει την προάσπιση των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, προάσπιση που να είναι ισοδύναμη με αυτήν που κατοχυρώνεται σε επίπεδο Ένωσης. Επιπλέον, δεν πρέπει να υπάρχουν στοιχεία που να καταδεικνύουν ότι το τρίτο κράτος παραβλέπει, στην πράξη, την ως άνω ρύθμιση. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση αυτή, η ύπαρξη ρυθμίσεως εμπίπτουσας ρητώς στις προαναφερθείσες προϋποθέσεις δεν παρέχει, εντούτοις, τη δυνατότητα να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ως άνω απόφαση ήταν απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 140 Πρέπει να προστεθεί ότι, σε περίπτωση μη υπάρξεως ισοδυναμίας μεταξύ του επιπέδου προστασίας που κατοχυρώνεται από τη ρύθμιση του τρίτου κράτους και του επιπέδου προστασίας που κατοχυρώνεται σε επίπεδο Ένωσης, το να αναγνωρισθεί σε μια εθνική αρχή τρίτου κράτους η ιδιότητα της αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931 συνεπάγεται την ύπαρξη διαφορετικής μεταχειρίσεως των προσώπων τα οποία αφορούν τα μέτρα της Ένωσης σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, ανάλογα με το αν οι εθνικές αποφάσεις, επί των οποίων στηρίζονται τα εν λόγω μέτρα, προέρχονται από αρχές τρίτων κρατών ή από αρχές κρατών μελών.
- 141 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση, στην οποία προέβη και η προσφεύγουσα, ότι οι αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών δεν περιλαμβάνουν κανένα στοιχείο βάσει του οποίου θα μπορούσε να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο προέβη σε τέτοιο επιμελή έλεγχο σχετικά με το επίπεδο κατοχύρωσεως,

εκ μέρους της ινδικής ρυθμίσεως, των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Οι ως άνω αιτιολογίες περιορίζονται, εντός των εκτελεστικών κανονισμών 83/2001 έως 125/2014, στη διατύπωση των ακολούθων εκτιμήσεων:

«Λαμβανομένων υπόψη της τελέσεως, εκ μέρους των [LTTE], τρομοκρατικών πράξεων και της συμμετοχής τους σε τέτοιες πράξεις, η Ινδική Κυβέρνηση απαγόρευσε τη λειτουργία των LTTE το 1992 δυνάμει του Unlawful Activities Act 1967 (νόμου του 1967 περί των παρανόμων δραστηριοτήτων) και τους συμπεριέλαβε, στη συνέχεια, στον κατάλογο των τρομοκρατικών οργανώσεων που εμφανίζονται στο παράρτημα του Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [(τροποποιημένου) νόμου του 2004 περί της προλήψεως των παρανόμων δραστηριοτήτων].

Επομένως, οι αποφάσεις, οι οποίες ελήφθησαν έναντι των [LTTE], ελήφθησαν από αρμόδιες αρχές κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.»

- ¹⁴² Αντιθέτως, στην περίπτωση των βρετανικών αρχών, οι οποίες είναι αρχές κράτους μέλους της Ένωσης, το Συμβούλιο μερίμνησε να διαπιστώσει, έπειτα από τη μνεία της εφαρμοστέας ρυθμίσεως, ότι οι αποφάσεις των εν λόγω αρχών υπέκειντο σε περιοδικό έλεγχο εκ μέρους μιας κυβερνητικής επιτροπής (πέμπτο εδάφιο των αιτιολογιών των διαφόρων προσβαλλομένων κανονισμών) ή ήσαν δεκτικές ένδικης προσφυγής (έκτο εδάφιο των αιτιολογιών της 25ης Αυγούστου 2010 και της 15ης Νοεμβρίου 2010). Πάντως, όσον αφορά τις ινδικές αρχές (τρίτο κράτος), το Συμβούλιο δεν προβαίνει σε καμία εκτίμηση σχετικά με τα επίπεδα προασπίσεως των δικαιωμάτων άμυνας και δικαστικής προστασίας, τα οποία παρέχει η ινδική ρύθμιση.
- ¹⁴³ Συναφώς, το Συμβούλιο διατύπωσε, με μη πειστικό τρόπο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, την παρατήρηση ότι η έλλειψη εκτιμήσεως των επιπέδων προστασίας, στην περίπτωση των ινδικών αρχών, προέκυπτε από το ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αφορούσαν επανεξετάσεις και όχι την αρχική καταχώριση στον σχετικό κατάλογο, η οποία έδωσε λαβή, όπως υποστηρίχθηκε, για μια πιο λεπτομερή αιτιολογία αντανακλώσα μια πιο εμπεριστατωμένη αρχική εκτίμηση της ινδικής ρυθμίσεως.
- ¹⁴⁴ Πρώτον, η ως άνω παρατήρηση έρχεται σε αντίφαση με την επανειλημμένη παράθεση μιας ειδικής αιτιολογίας, όσον αφορά τις βρετανικές αρχές, εντός όλων των διαδοχικών προσβαλλομένων κανονισμών. Δεύτερον, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει, προς στήριξη της παρατηρήσεώς του, τη φερόμενη ως πιο λεπτομερή αιτιολογία του κανονισμού σχετικά με την αρχική καταχώριση στον σχετικό κατάλογο, ούτε υποστηρίζει ούτε αποδεικνύει, πολλώ μάλλον, ότι γνωστοποίησε την εν λόγω αιτιολογία στην προσφεύγουσα. Αν η παρατήρηση του Συμβουλίου ήταν στοιχειοθετημένη, εξ αυτού θα προέκυπτε, τουλάχιστον, η ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, λόγω της διαβιβάσεως στην προσφεύγουσα μιας ατελούς, ως εκ τούτου, αιτιολογίας. Τρίτον, πρέπει να υπομνηστεί ότι τα μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων, παρά την προληπτική φύση τους, είναι μέτρα ικανά να έχουν πολύ σημαντικό αρνητικό αντίκτυπο επί των οικείων προσώπων και ομάδων (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κατά Kadı, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, Συλλογή EU:C:2013:518, σκέψη 132 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, τόσο η λήψη όσο και η παράταση της ισχύος των εν λόγω μέτρων πρέπει να στηρίζεται σε αρκούντως εδραία και ρητή αιτιολογία.
- ¹⁴⁵ Όσον αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 790/2014, συμπληρωματικώς των λόγων διατηρήσεως της προσφεύγουσας στον σχετικό κατάλογο αναφέρεται, επίσης, ότι τα άρθρα 36 και 37 του Unlawful Activities Act 1967 περιλαμβάνουν διατάξεις περί της δυνατότητας ασκήσεως προσφυγής στρεφόμενης κατά του εν λόγω καταλόγου και περί του ελέγχου σχετικά με τον κατάλογο αυτόν και ότι η απόφαση περί απαγορεύσεως λειτουργίας των LTTE ως παράνομης ενώσεως αποτελεί, περιοδικώς, αντικείμενο επανεξετάσεως εκ μέρους του Υπουργού Εσωτερικών της Ινδίας. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι ο τελευταίος έλεγχος έλαβε χώρα στις 14 Μαΐου 2012 και ότι, κατόπιν του ελέγχου στον οποίο προέβη το δικαστήριο που συστάθηκε δυνάμει του Unlawful Activities Act 1967,

- ο προσδιορισμός των LTTE ως παράνομης ενώσεως επιβεβαιώθηκε από τον Υπουργό Εσωτερικών της Ινδίας στις 11 Δεκεμβρίου 2012. Το Συμβούλιο τονίζει ότι οι αποφάσεις αυτές έτυχαν δημοσιότητας διά της κοινοποίησής τους στην Επίσημη Εφημερίδα της Ινδίας.
- 146 Προκειμένου περί τρίτου κράτους, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στις σκέψεις 138 έως 140 ανωτέρω, εναπόκειται, ειδικότερα, στο Συμβούλιο να εξακριβώσει με προσοχή αν η σχετική ρύθμιση του τρίτου κράτους κατοχυρώνει την προάσπιση των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, προάσπιση που να είναι ισοδύναμη με αυτήν που κατοχυρώνεται σε επίπεδο Ένωσης. Στο πλαίσιο αυτό, η απλή αναφορά σε άρθρα νομοθετικών διατάξεων και σε περιοδικό έλεγχο εκ μέρους του Υπουργού Εσωτερικών δεν αρκεί ώστε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι υπήρξε επιμελής εξέταση των εγγυήσεων τις οποίες παρέχει το εν λόγω τρίτο κράτος όσον αφορά την προάσπιση των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 147 Από τις προηγηθείσες εκτιμήσεις προκύπτει ότι, λαμβανομένων υπόψη των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών, το Συμβούλιο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προέβη, πριν από τη διατήρηση της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, σε επιμελή έλεγχο περί του ότι το οικείο τρίτο κράτος διέθετε ρύθμιση που να κατοχυρώνει τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας καθώς και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, σε ισοδύναμο βαθμό με τον βαθμό κατοχυρώσεως του σεβασμού των εν λόγω δικαιωμάτων σε επίπεδο Ένωσης.
- 148 Τούτο κατά μείζονα λόγο διότι οι αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών ουδόλως κάνουν μνεία των ινδικών διατάξεων, ιδίως δε του Prevention of Terrorism Act (POTA) (νόμου περί προλήψεως της τρομοκρατίας). Το καθού επισημαίνει, αλλά a posteriori ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι οι ως άνω διατάξεις ήσαν λυσιτελείς, εφόσον προσδιόριζαν την εφαρμοστέα διαδικασία για την απαγόρευση λειτουργίας των ομάδων που θεωρούνταν ως παραβαίνουσες τους ινδικούς νόμους περί των παρανόμων δραστηριοτήτων. Αυτό το κενό στην αιτιολογία των προσβαλλομένων κανονισμών επιβεβαιώνει την έλλειψη επιμελούς εξετάσεως, η οποία είναι, εντούτοις, ιδιαίτερος σημαντική στην περίπτωση των αποφάσεων των αρχών τρίτων κρατών.
- 149 Η ως άνω έλλειψη επιμελούς εξετάσεως κατά το στάδιο της εκδόσεως των προσβαλλομένων κανονισμών και η εξ αυτής προκύπτουσα παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δεν είναι δυνατό να επανορθωθούν διά των αναφορών και των διευκρινίσεων του Συμβουλίου, οι οποίες διατυπώθηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 150 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί, σε σχέση με τις εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν στη σκέψη 139, δεύτερη περίοδος, ανωτέρω, ότι ούτε το Συμβούλιο —ούτε κανείς εκ των παρεμβαινόντων υπέρ αυτού— απαντούν στα περιλαμβανόμενα στο δικόγραφο της προσφυγής επιχειρήματα, που επαναλαμβάνονται στο υπόμνημα απαντήσεως, επιχειρήματα κατά τα οποία η κατάργηση του POTA το 2004 προέκυψε από το ότι το εν λόγω νομοθετικό κείμενο οδήγησε, όπως υποστηρίχθηκε, σε αυθαίρετες προφυλακίσεις, σε πράξεις βασανισμού, σε εξαφανίσεις και σε εκτελέσεις χωρίς να προηγηθεί δίκη και κατά τα οποία οι νομοθετικές τροποποιήσεις, οι οποίες επήλθαν μετά την ως άνω κατάργηση, δεν διευθύνθηκαν τα προβλήματα.
- 151 Κατά συνέπεια, εάν οι μεν βρετανικές αρχές, στις οποίες γίνεται αναφορά στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, ορθώς χαρακτηρίστηκαν ως αρμόδιες αρχές εκ μέρους του Συμβουλίου, τούτο δεν μπορούσε όμως να ισχύει, σύμφωνα τουλάχιστον με τις εκτιθέμενες αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, όσον αφορά τις ινδικές αρχές.
- 152 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός στο μέτρο που αυτός αφορά τις ινδικές αρχές και να απορριφθεί στο μέτρο που αυτός αφορά τις βρετανικές αρχές.

- 153 Η εξέταση των προσφυγών πρέπει να συνεχισθεί εξεταζομένων των επικρίσεων της προσφεύγουσας κατά της προσεγγίσεως, την οποία ακολούθησε το Συμβούλιο, και των λόγων που έλαβε υπόψη το Συμβούλιο προκειμένου να διατηρήσει την προσφεύγουσα στον κατάλογο τον σχετικό με τη δέσμευση κεφαλαίων και, ιδιαιτέρως, εξεταζομένης της επικρίσεως που αντλείται από το ότι ο καταλογισμός στην προσφεύγουσα των βιαιών πράξεων, οι οποίες μνημονεύονται στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, ουδόλως στηρίζεται σε επαρκή νομική και πραγματική βάση.
- 154 Προς τον σκοπό αυτό, επιβάλλεται η εξέταση, ομού, του τετάρτου μέχρι και του έκτου λόγου ακυρώσεως, εξεταζομένων από κοινού με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως.

Επί του τετάρτου μέχρι και του έκτου λόγου ακυρώσεως, εξεταζομένων από κοινού με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 155 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το Συμβούλιο, το οποίο πόρρω απέχει από το να έχει διεξαγάγει αξιόπιστη εξέταση ως προς τις εξελίξεις των διαδικασιών σε εθνικό επίπεδο, όπως επιβάλλει το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, στηρίχθηκε, προκειμένου να εκδώσει τους προσβαλλομένους κανονισμούς, όχι τόσο επί των αποφάσεων αρμοδίων αρχών όσο επί ενός καταλόγου πράξεων των οποίων η τέλεση καταλογίζεται απευθείας, εκ μέρους του Συμβουλίου, στην προσφεύγουσα. Κατά την προσφεύγουσα, ο κατάλογος αυτός δεν αποτελεί απόφαση αρμόδιας αρχής. Ο καταλογισμός, τον οποίο περιλαμβάνει ο εν λόγω κατάλογος, ουδόλως στηρίζεται, όπως υποστηρίχθηκε, σε επαρκή νομική και πραγματική βάση (δευτέρος και τέταρτος λόγος ακυρώσεως). Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, οι αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών έχουν κενά σε υπερβολικό βαθμό ώστε να μην μπορεί η προσφεύγουσα, στηριζόμενη επ' αυτών, να οργανώσει αποτελεσματικά την άμυνά της ούτε να χωρήσει, βάσει αυτών, ο δικαστικός έλεγχος (πέμπτος και έκτος λόγος ακυρώσεως).
- 156 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και υποστηρίζει ότι προέβη σε λεπτομερή επανεξέταση επί της ουσίας προτού αποφασίσει, με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, να διατηρήσει την προσφεύγουσα στον κατάλογο που αφορά τη δέσμευση κεφαλαίων. Όσον αφορά το αποτέλεσμα της εν λόγω επανεξετάσεως, πρόκειται για ζήτημα πολιτικής φύσεως του οποίου η επίλυση επαφίεται μόνο στον νομοθέτη. Το Συμβούλιο απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως. Ως προς την εκ μέρους του συνεκτίμηση της εξελίξεως των διαδικασιών σε εθνικό επίπεδο, το Συμβούλιο αναφέρεται σε δύο αιτήσεις περί διαγραφής από τον κατάλογο, τις οποίες υπέβαλε η προσφεύγουσα στον Home Secretary το 2007 και το 2009 και οι οποίες απορρίφθηκαν. Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι δεν έχει λάβει δεόντως υπόψη την εξέλιξη της καταστάσεως στη Σρι Λάνκα από το χρονικό σημείο κατά το οποίο επήλθε η στρατιωτική ήττα της προσφεύγουσας το 2009. Το Συμβούλιο εκτιμά ότι έχει τηρήσει πλήρως την υποχρέωση αιτιολογήσεως, την οποία υπείχε, και αμφισβητεί ότι έχουν προσβληθεί τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας. Κατά το Συμβούλιο, όσον αφορά τις προσαπτόμενες στην προσφεύγουσα πράξεις, εναπέκειτο σ' αυτήν να τις θέσει υπό αμφισβήτηση, ενδεχομένως, σε εθνικό επίπεδο. Κατά τα λοιπά, οι εν λόγω πράξεις αποτελούν, κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, στοιχεία της συνάφειας, τα οποία ήσαν παγκοίμως γνωστά και τα οποία η προσφεύγουσα γνώριζε από μακρού, αλλά την υπόσταση των οποίων αμφισβητεί μόνον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

- 157 Πρώτον, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Συμβούλιο, κατόπιν της εκδόσεως, βάσει αποφάσεων των αρμοδίων εθνικών αρχών, μιας αποφάσεως περί καταχωρίσεως ενός προσώπου ή μιας ομάδας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, οφείλει να εξακριβώνει ανά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μια φορά το εξάμηνο, ότι η διατήρηση της αναγραφής του ονόματος του ενδιαφερομένου στον επίμαχο κατάλογο εξακολουθεί να είναι δικαιολογημένη.
- 158 Εφόσον ο έλεγχος της υπάρξεως αποφάσεως εθνικής αρχής εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 αποτελεί ουσιαστικό προαπαιτούμενο της εκδόσεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων, ο έλεγχος σχετικά με τη συνέχεια που μπορεί να έχει η απόφαση αυτή σε εθνικό επίπεδο είναι απαραίτητος στο πλαίσιο της εκδόσεως επακόλουθης αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων (αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, Συλλογή EU:T:2006:384, σκέψη 117, στο εξής: απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, και της 11ης Ιουλίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, T-47/03, EU:T:2007:207, σκέψη 164). Κατά την εξέταση της διατηρήσεως του ονόματος προσώπου στον επίμαχο κατάλογο σημασία έχει κατά πόσον, μετά την εγγραφή του ονόματος του εν λόγω προσώπου στον κατάλογο αυτό ή μετά την προγενέστερη επανεξέταση, μεταβλήθηκε η πραγματική κατάσταση ούτως ώστε δεν μπορεί πλέον να αντλείται το ίδιο συμπέρασμα περί της αναμείξεως του εν λόγω προσώπου σε τρομοκρατικές δραστηριότητες (απόφαση Al-Aqsa C-539/10, σκέψη 105 ανωτέρω, EU:C:2012:711, σκέψη 82).
- 159 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίδικης πράξεως και του πλαισίου στο οποίο εκδόθηκε η εν λόγω πράξη και ότι πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχο της νομιμότητας. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (βλ. απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, σκέψη 158 ανωτέρω, EU:T:2006:384, σκέψη 141 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 160 Στο πλαίσιο εκδόσεως αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων βάσει του κανονισμού 2580/2001, η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να εκτιμάται πρωτίστως με γνώμονα τις νομικές προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού αυτού σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, όπως αυτές καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, αυτού, και, με παραπομπή είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 4, είτε στο άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931, ανάλογα με το αν πρόκειται για αρχική ή για επακόλουθη απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων (απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, σκέψη 158 ανωτέρω, EU:T:2006:384, σκέψη 142).
- 161 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί ότι η αιτιολογία μπορεί να συνίσταται απλώς σε γενική και στερεότυπη διατύπωση επαναλαμβάνουσα τη διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφοι 4 ή 6, της κοινής θέσης 2001/931. Σύμφωνα με τις ανωτέρω υπενθυμισθείσες αρχές, το Συμβούλιο οφείλει να αναφέρει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση της αποφάσεώς του και τις σκέψεις που το οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή. Από την αιτιολογία ενός τέτοιου μέτρου πρέπει συνεπώς να προκύπτουν οι ειδικοί και συγκεκριμένοι λόγοι για τους οποίους το Συμβούλιο κρίνει ότι η σχετική ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί στον ενδιαφερόμενο (βλ. απόφαση ΟΜΠΙ T-228/02, σκέψη 158 ανωτέρω, EU:T:2006:384, σκέψη 143 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 162 Κατά συνέπεια, τόσο η αιτιολογία αρχικής αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων όσο και η αιτιολογία των μεταγενεστέρων αποφάσεων πρέπει να αφορά όχι μόνον τις νόμιμες προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 και ειδικότερα την ύπαρξη εθνικής αποφάσεως αρμόδιας αρχής, αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας του εκτιμήσεως, ότι πρέπει να ληφθεί έναντι του ενδιαφερομένου το μέτρο της δεσμεύσεως κεφαλαίων (απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψη 60).
- 163 Τρίτον, όσον αφορά τον έλεγχο τον οποίο ασκεί, το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ότι το Συμβούλιο έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την επιβολή χρηματοοικονομικών κυρώσεων βάσει των άρθρων 75 ΣΛΕΕ, 215 ΣΛΕΕ και 352 ΣΛΕΕ, σύμφωνα με κοινή θέση που ελήφθη στο πλαίσιο της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας. Ειδικότερα, η διακριτική αυτή ευχέρεια αφορά σκέψεις σκοπιμότητας στις οποίες στηρίζονται τέτοιες αποφάσεις (βλ. απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ωστόσο, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο αναγνωρίζει στο Συμβούλιο διακριτική ευχέρεια στον τομέα αυτόν, τούτο δεν συνεπάγεται ότι οφείλει να αφήνει ανέλεγκτη την ερμηνεία των κρίσιμων δεδομένων από το θεσμικό αυτό όργανο. Συγκεκριμένα, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει όχι μόνο να ελέγχει την ακρίβεια των προβαλλόμενων αποδεικτικών στοιχείων, την αξιοπιστία και τη συνοχή τους, αλλά και να ελέγχει αν τα στοιχεία αυτά αποτελούν το σύνολο των κρίσιμων δεδομένων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση της καταστάσεως και αν είναι ικανά να στηρίξουν τα συμπεράσματα που συνήχθησαν εξ αυτών. Παρά ταύτα, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, δεν είναι έργο του να υποκαταστήσει το Συμβούλιο στην αξιολόγηση της σκοπιμότητας (βλ. απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψη 98 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 164 Τέταρτον, ως προς τα νομικά και πραγματικά ερείσματα μιας αποφάσεως δεσμεύσεως κεφαλαίων όσον αφορά την τρομοκρατία, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ο κατάλογος σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων καταρτίζεται βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου τα οποία δεικνύουν ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι του συγκεκριμένου προσώπου, της συγκεκριμένης ομάδας ή της συγκεκριμένης οντότητας, είτε η εν λόγω απόφαση αφορά την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης για μια τρομοκρατική πράξη ή την απόπειρα τέλεσης ή τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων είτε καταδίκη για τέτοιες πράξεις.
- 165 Το Δικαστήριο, με την προαναφερθείσα στη σκέψη 105 απόφασή του Al-Aqsa C-539/10 P (EU:C:2012:711), υπενθύμισε ότι από τη μνεία, στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, περί αποφάσεως «αρμόδιας αρχής», καθώς και από τη μνεία των «συγκεκριμένων πληροφοριών» και «αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων» προκύπτει ότι η εν λόγω διάταξη έχει σκοπό την προστασία των οικείων προσώπων διασφαλίζοντας ότι η εκ μέρους του Συμβουλίου εγγραφή τους στον επίμαχο κατάλογο λαμβάνει χώρα μόνον όταν θεμελιούται σε επαρκώς βάσιμα στοιχεία, και η εν λόγω κοινή θέση αποσκοπεί στην επίτευξη του σκοπού αυτού με την προϋπόθεση να έχει ληφθεί απόφαση από εθνική αρχή (σκέψη 68 της αποφάσεως). Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε το Δικαστήριο, η Ένωση δεν έχει τα μέσα για να διεξαγάγει η ίδια έρευνες περί της αναμείξεως ενός προσώπου σε τρομοκρατικές πράξεις (σκέψη 69 της αποφάσεως).
- 166 Ακριβώς υπό το πρίσμα των προηγηθεισών εκτιμήσεων πρέπει να εξετασθούν οι αιτιολογίες που παρέθεσε το Συμβούλιο προς στήριξη των προσβαλλομένων κανονισμών.
- 167 Οι αιτιολογίες αυτές αρχίζουν με ένα εδάφιο στο οποίο το Συμβούλιο, πρώτον, περιγράφει την προσφεύγουσα ως «τρομοκρατική ομάδα» η οποία συστάθηκε το 1976 και η οποία αγωνίζεται για ένα χωριστό κράτος Ταμίλ στη Βόρεια και στην Ανατολική Σρι Λάνκα, δεύτερον, τονίζει ότι η προσφεύγουσα έχει διαπράξει «ορισμένες τρομοκρατικές πράξεις, περιλαμβανομένων και επανειλημμένων επιθέσεων και πράξεων εκφοβισμού στρεφόμενων κατά πολιτών, συχνών επιθέσεων κατά κυβερνητικών στόχων, διαταράξεως των πολιτικών διαδικασιών, απαγωγών και πολιτικών

δολοφονιών» και, τρίτον, διατυπώνει τη γνώμη ότι, «καίτοι η πρόσφατη στρατιωτική ήττα των LTTE έχει αποδυναμώσει σημαντικά τη διάρθρωσή τους, η πιθανή πρόθεση της οργάνωσης αυτής είναι να συνεχίσει τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Σρι Λάνκα» (πρώτα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών).

- 168 Εν συνεχεία, το Συμβούλιο παραθέτει έναν κατάλογο των «τρομοκρατικών δραστηριοτήτων» τις οποίες, κατά την άποψη του Συμβουλίου, έχει διεξαγάγει η προσφεύγουσα από τον Αύγουστο του 2005 μέχρι και τον Απρίλιο του 2009 ή —σύμφωνα με τους προσβαλλόμενους κανονισμούς— μέχρι και τον Ιούνιο του 2010 (δεύτερα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών).
- 169 Το Συμβούλιο, αφού εκτίμησε ότι «οι πράξεις αυτές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 3, στοιχεία α', β', γ', στ' και ζ', της κοινής θέσεως 2001/931 και τελέστηκαν προς επίτευξη των σκοπών που παρατίθενται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, [σημεία] i) και iii), της εν λόγω κοινής θέσεως», και ότι «[οι LTTE] εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 3, [σημείο] ii), του κανονισμού 2580/2001» (τρίτα και τέταρτα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών), επικαλείται αποφάσεις τις οποίες εξέδωσαν οι βρετανικές και οι ινδικές αρχές το 1992, το 2001 και το 2004 κατά της προσφεύγουσας (πέμπτα και έκτα εδάφια των αιτιολογιών των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 έως 125/2014), καθώς και το 2012 (έκτο και έβδομο εδάφιο των αιτιολογιών του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014).
- 170 Όσον αφορά τις αποφάσεις των βρετανικών αρχών και —μόνον εντός των αιτιολογιών του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014— τις αποφάσεις των ινδικών αρχών, το Συμβούλιο αναφέρεται στο γεγονός ότι οι εν λόγω αποφάσεις αποτελούν τακτικά αντικείμενο ελέγχου ή είναι δεκτικές ελέγχου ή ένδικης προσφυγής.
- 171 Το Συμβούλιο συνάγει, από τις ως άνω εκτιμήσεις, ότι «[οι] αποφάσεις, οι οποίες ελήφθησαν έναντι των [LTTE], ελήφθησαν, ως εκ τούτου, από αρμόδιες αρχές κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931» (έβδομα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών).
- 172 Τέλος, το Συμβούλιο «διαπιστώνει ότι οι προαναφερθείσες αποφάσεις [...] εξακολουθούν να είναι σε ισχύ και [...] εκτιμά ότι οι λόγοι που δικαιολόγησαν την καταχώριση των [LTTE] στον κατάλογο [σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων] εξακολουθούν να είναι βάσιμοι» (όγδοα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών). Το Συμβούλιο συνάγει εξ αυτών ότι η προσφεύγουσα πρέπει να εξακολουθήσει να είναι καταχωρισμένη στον εν λόγω κατάλογο (ένατα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών).
- 173 Πρέπει, ευθύς εξαρχής, να επισημανθεί ότι, καίτοι ο κατάλογος των πράξεων, τον οποίο παρέθεσε το Συμβούλιο στα δεύτερα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών, είναι κρίσιμος για την εκτίμηση της σκοπιμότητας της διατηρήσεως σε ισχύ της δεσμεύσεως των κεφαλαίων της προσφεύγουσας, εφόσον ο κατάλογος αυτός αποτελεί το έρεισμα της εκ μέρους του Συμβουλίου διαπιστώσεως της υπάρξεως τρομοκρατικών πράξεων οι οποίες έχουν τελεσθεί από την προσφεύγουσα, πλην όμως καμία από τις πράξεις αυτές δεν εξετάστηκε εντός των εθνικών αποφάσεων των οποίων έγινε επίκληση στα πέμπτα και έκτα εδάφια των αιτιολογιών των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 έως 125/2014 και στα έκτα και έβδομα εδάφια των αιτιολογιών του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014.
- 174 Συγκεκριμένα, όσον αφορά τους εκτελεστικούς κανονισμούς 83/2011 έως 125/2014, όλες αυτές οι πράξεις είναι μεταγενέστερες των εθνικών αποφάσεων των οποίων έγινε επίκληση στις αιτιολογίες των ως άνω κανονισμών. Επομένως, δεν είναι δυνατό οι πράξεις αυτές να έχουν εξετασθεί στις εν λόγω αποφάσεις.

- 175 Πάντως, οι αιτιολογίες των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 έως 125/2014, μολονότι αναφέρουν ότι οι εθνικές αποφάσεις, τις οποίες επικαλούνται, εξακολουθούν να είναι σε ισχύ, εντούτοις, ουδόλως περιλαμβάνουν μνεία πλέον πρόσφατων εθνικών αποφάσεων και, ακόμη λιγότερο, των αιτιολογιών τέτοιων αποφάσεων.
- 176 Το Συμβούλιο, ερχόμενο αντιμέτωπο με τις επικρίσεις της προσφεύγουσας επ' αυτού, δεν προσκομίζει πλέον πρόσφατη απόφαση των βρετανικών ή των ινδικών αρχών την οποία να αποδεικνύει ότι την είχε στη διάθεσή του κατά τον χρόνο εκδόσεως των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 έως 125/2014 και από την οποία να προκύπτει, συγκεκριμένα, ότι οι πράξεις, οι οποίες αναφέρονται στις αιτιολογίες, είχαν όντως εξετασθεί και ληφθεί υπόψη από τις εν λόγω αρχές.
- 177 Όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον των βρετανικών αρχών, το Συμβούλιο προσκομίζει μόνον τις αποφάσεις του 2001 στις οποίες έγινε αναφορά στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών. Το Συμβούλιο δεν προσκομίζει καμία μεταγενέστερη απόφαση των βρετανικών αρχών ούτε προσκομίζει, ακόμη λιγότερο, τις αιτιολογίες μιας τέτοιας απόφασεως. Το Συμβούλιο επικαλείται, το πολύ, χωρίς όμως να προσκομίσει σχετικά έγγραφα ούτε να παράσχει καμία ακριβή ένδειξη ως προς τη συγκεκριμένη αιτιολογία τους, μια απόφαση του UK Treasury, της 7ης Δεκεμβρίου 2009, καθώς και τις αποφάσεις περί απορρίψεως δύο αιτήσεων τις οποίες υπέβαλαν οι LTTE το 2007 και το 2009 και οι οποίες αποσκοπούσαν στην απάλειψη των LTTE από τον βρετανικό κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων.
- 178 Όσον αφορά την ινδική δικαστική απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2010, την οποία προσκόμισε το Συμβούλιο κατά το στάδιο των υπομνημάτων του ανταπαντήσεως, και μια ινδική δικαστική απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2012, η οποία προσκομίσθηκε με την από 6 Φεβρουαρίου 2014 απάντηση του Συμβουλίου στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, οι εν λόγω δικαστικές αποφάσεις, λαμβανομένων υπόψη των περιλαμβανομένων στις σκέψεις 138 έως 140 ανωτέρω εκτιμήσεων, δεν ασκούν επιρροή. Κατά τα λοιπά και ως εκ περισσού, πρέπει να επισημανθεί ότι οι εν λόγω δικαστικές αποφάσεις ουδόλως μνημονεύουν ούτε, ακόμη λιγότερο, λαμβάνουν θέση επί καμίας εκ των 24, εν συνεχεία δε 21, πράξεων που καταγράφονται ειδικώς εντός των αιτιολογιών των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 έως 125/2014.
- 179 Ως προς τον εκτελεστικό κανονισμό 790/2014, οι ίδιες εκτιμήσεις με τις προεκτεθείσες στη σκέψη 178 ισχύουν και όσον αφορά τις αποφάσεις των ινδικών αρχών του 2012 (στις οποίες συμπεριλαμβάνεται η δικαστική απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2012) που μνημονεύονται, για πρώτη φορά, στο έβδομο εδάφιο των αιτιολογιών του εν λόγω κανονισμού.
- 180 Ως προς τις δύο αποφάσεις των γαλλικών αρχών της 23ης Νοεμβρίου 2009 και της 22ας Φεβρουαρίου 2012 (εκ των οποίων η μία εκδόθηκε πρωτοδίκως και η άλλη εκδόθηκε κατ' έφεση), στις οποίες έγινε αναφορά, εκ μέρους του Συμβουλίου, στο υπόμνημά του ανταπαντήσεως στην υπόθεση T-508/11 και με τις οποίες, κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, ελήφθησαν υπόψη ορισμένες πράξεις που καταγράφονται στην αιτιολογική έκθεση των προσβαλλομένων κανονισμών, πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα.
- 181 Πρώτον, οι ως άνω αποφάσεις δεν αναφέρονται στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, οι οποίοι εκδόθηκαν πριν από την υποβολή του υπομνήματος ανταπαντήσεως. Ως εκ τούτου, η επίκληση των ως άνω αποφάσεων αποτελεί απόπειρα εκ των υστέρων αιτιολογήσεως, η οποία είναι απαράδεκτη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 2013, North Drilling κατά Συμβουλίου, T-552/12, EU:T:2013:590, σκέψη 26, και της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Nabirour κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-58/12, EU:T:2013:640, σκέψεις 36 έως 39).
- 182 Δεύτερον και ουσιαστικότερο, οι ως άνω αποφάσεις των γαλλικών αρχών δεν μνημονεύονται καν εντός των προσβαλλομένων κανονισμών που εκδόθηκαν μετά την υποβολή του υπομνήματος ανταπαντήσεως (εκτελεστικοί κανονισμοί 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 και 790/2014). Πάντως, το Συμβούλιο δεν μπορεί να διεκδικεί, ως «στοιχεία της αιτιολογίας» των περιοριστικών

μέτρων που έλαβε, εθνικές αποφάσεις τις οποίες δεν επικαλείται στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών που είναι μεταγενέστεροι του χρόνου κατά τον οποίο το Συμβούλιο έλαβε γνώση των εν λόγω αποφάσεων.

- 183 Οι εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 180 έως 182 ανωτέρω ισχύουν, επίσης, όσον αφορά μια απόφαση των γερμανικών αρχών την οποία επικαλέστηκε το Συμβούλιο, για πρώτη φορά, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 184 Εντούτοις, το Συμβούλιο προβάλλει, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, ότι οι πράξεις που καταγράφονται στις αιτιολογικές εκθέσεις «εντάσσονται στο πλαίσιο, το οποίο είναι γνωστό τοις πάσι [...] της συγκρούσεως που έλαβε χώρα στη Σρι Λάνκα και στην οποία η προσφεύγουσα υπήρξε εμπλεκόμενο μέρος» και ότι «τα εν λόγω πραγματικά στοιχεία, τα οποία στηρίζονται σε περιστατικά που είναι παγκοίως γνωστά, αποσκοπούν στο να ενημερωθεί η αποδέκτρια των ληφθέντων προληπτικών μέτρων σχετικά με τους λόγους επί των οποίων το Συμβούλιο στήριξε την εκτίμησή του σχετικά με την τρομοκρατική απειλή που αυτή συνιστά». Το Συμβούλιο επικαλείται, προς στήριξη της αναφοράς του σε «στοιχεία της συνάφειας», την προαναφερθείσα στη σκέψη 106 απόφαση ΡΜΟΙ T-256/07 (EU:T:2008:461, σκέψη 90). Το Συμβούλιο, προς στήριξη του επιχειρήματός του που αντλείται από το ότι οι πράξεις, την τέλεση των οποίων καταλογίζει στην προσφεύγουσα, ήσαν παγκοίως γνωστές, παραθέτει παραπομπές σε άρθρα του Τύπου αντλούμενα από το Διαδίκτυο.
- 185 Το Συμβούλιο προσθέτει ότι «αυτή η αφορώσα πραγματικά περιστατικά αιτιολογία δεν αποσκοπεί στο να υποκαταστήσει μια ενδεχόμενη δικαστική εκτίμηση, με ισχύ δεδικασμένου, της αστικής ή της ποινικής ευθύνης των αυτουργών των εν λόγω πράξεων ή του καταλογισμού της τελέσεως των εν λόγω πράξεων σ' αυτούς, καθόσον δεν είναι αυτό το αντικείμενό της». Το Συμβούλιο προβάλλει ότι «τα εν λόγω στοιχεία όχι μόνον υπάγονταν στη δημόσια σφαίρα, αλλά και ήσαν απολύτως γνωστά στην προσφεύγουσα κατά την ημερομηνία εκδόσεως των προσβαλλομένων κανονισμών».
- 186 Τα ως άνω επιχειρήματα, σε συνδυασμό με την έλλειψη οποιασδήποτε αναφοράς, στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών που να είναι πιο πρόσφατες από τις προσαπτόμενες πράξεις και που να παραπέμπουν στις εν λόγω πράξεις, καταμαρτυρούν σαφώς ότι το Συμβούλιο δεν θεμελίωσε την έκδοση των προσβαλλομένων κανονισμών επί εκτιμήσεων περιλαμβανομένων σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών, αλλά επί πληροφοριών τις οποίες αυτό άντλησε από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο.
- 187 Εντούτοις, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 164 και 165 ανωτέρω, η κοινή θέση 2001/931 απαιτεί, για την προστασία των οικείων προσώπων και λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως μέσων της ίδιας της Ένωσης για τη διεξαγωγή ερευνών, να μην στηρίζεται η πραγματική βάση μιας αποφάσεως της Ένωσης περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, όσον αφορά την τρομοκρατία, επί στοιχείων τα οποία το Συμβούλιο φέρεται ότι έχει αντλήσει από τον Τύπο ή από το Διαδίκτυο, αλλά να στηρίζεται επί στοιχείων τα οποία έχουν συγκεκριμένα εξετασθεί και ληφθεί υπόψη στις αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 188 Μόνον επί μιας τέτοιας αξιόπιστης πραγματικής βάσεως εναπόκειται, εν συνεχεία, στο Συμβούλιο να ασκήσει το ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει στο πλαίσιο της εκδόσεως αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων σε επίπεδο Ένωσης, ιδίως όσον αφορά τις περί της σκοπιμότητας εκτιμήσεις επί των οποίων στηρίζονται τέτοιες αποφάσεις.
- 189 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν ενήργησε συμφώνως προς τις ως άνω απαιτήσεις της κοινής θέσεως 2001/931.
- 190 Η αιτιολογία των προσβαλλομένων κανονισμών καταδεικνύει, εξάλλου, την ύπαρξη συλλογιστικής του Συμβουλίου, η οποία κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση αυτού το οποίο επιτάσσει η ως άνω κοινή θέση.

- 191 Έτσι, αντί να εκλάβει, ως πραγματικό έρεισμα της εκ μέρους του εκτιμήσεως, αποφάσεις εκδοθείσες από αρμόδιες αρχές που έχουν λάβει υπόψη συγκεκριμένες πράξεις και έχουν ενεργήσει με βάση τη συνεκτίμηση των εν λόγω πράξεων, εν συνεχεία δε να εξακριβώσει αν οι εν λόγω πράξεις είναι όντως «τρομοκρατικές πράξεις» και αν η οικεία ομάδα είναι όντως «ομάδα» κατά την έννοια των ορισμών της κοινής θέσεως 2001/931, προκειμένου να αποφασίσει, εν τέλει, επί της βάσεως αυτής και κατά την άσκηση της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, να εκδώσει, ενδεχομένως, μια απόφαση σε επίπεδο Ένωσης, το Συμβούλιο, με τις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, ενεργεί κατά αντίστροφο τρόπο.
- 192 Το Συμβούλιο αρχίζει παραθέτοντας εκτιμήσεις οι οποίες είναι, στην πραγματικότητα, δικές του εκτιμήσεις και αποδίδοντας στην προσφεύγουσα τον χαρακτηρισμό του τρομοκράτη ήδη από την πρώτη φράση των αιτιολογιών —εκλαμβάνοντας ως δεδομένο το ζήτημα που υποτίθεται ότι πρόκειται να επιλύσουν οι εν λόγω αιτιολογίες— και προσάπτοντας στην προσφεύγουσα μια σειρά βιαιών πράξεων, την τέλεση των οποίων πληροφορήθηκε το Συμβούλιο από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο (πρώτα και δεύτερα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών).
- 193 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η περίπτωση ότι πρόκειται για επανεξέταση του καταλόγου σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, η οποία, ως εκ τούτου, έπεται προγενεστέρων εξετάσεων, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον ως άνω χαρακτηρισμό, ο οποίος διατυπώθηκε εκ προοιμίου. Χωρίς να αγνοεί το παρελθόν, η επανεξέταση ενός μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων είναι, κατά τεκμήριο, ανοικτή στο ενδεχόμενο ότι το οικείο πρόσωπο ή η οικεία ομάδα δεν είναι, πλέον, τρομοκράτης κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο αποφαινεται το Συμβούλιο. Επομένως, μόνον κατά το πέρασ της ως άνω επανεξετάσεως το Συμβούλιο μπορεί να συναγάγει το συμπέρασμά του.
- 194 Το Συμβούλιο διαπιστώνει, στη συνέχεια, ότι οι πράξεις, την τέλεση των οποίων καταλογίζει στην προσφεύγουσα, εμπίπτουν στον ορισμό της τρομοκρατικής πράξεως κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931 και ότι η προσφεύγουσα αποτελεί ομάδα κατά την έννοια της εν λόγω θέσεως (τρίτα και τέταρτα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών).
- 195 Μόνο μετά την περάτωση της παραθέσεως των ως άνω παρατηρήσεων το Συμβούλιο αναφέρεται σε αποφάσεις εθνικών αρχών (πέμπτα έως όγδοα εδάφια των αιτιολογιών των προσβαλλομένων κανονισμών), οι οποίες τυγχάνει να είναι, εντούτοις, τουλάχιστον όσον αφορά τους εκτελεστικούς κανονισμούς 83/2011 έως 125/2014, προγενέστερες των προσαπτομένων πράξεων.
- 196 Το Συμβούλιο δεν επιδιώκει να καταδειχθεί, με τις αιτιολογίες των τελευταίων αυτών εκτελεστικών κανονισμών, ότι ενδεχόμενες μεταγενέστερες εθνικές αποφάσεις περί επανεξετάσεως, ή άλλες αποφάσεις αρμοδίων αρχών, έχουν όντως εξετάσει και έχουν λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες πράξεις που εκτίθενται στο προοίμιο των εν λόγω αιτιολογιών. Το Συμβούλιο αρκείται, με τις αιτιολογίες των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 έως 125/2014, να παραθέσει τις αρχικές εθνικές αποφάσεις και να επισημάνει, χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις, ότι αυτές εξακολουθούν να είναι σε ισχύ. Μόνο με τις αιτιολογίες του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014 το Συμβούλιο αναφέρεται σε εθνικές αποφάσεις που είναι μεταγενέστερες των πράξεων που καταλογίζονται συγκεκριμένα στην προσφεύγουσα, αλλά, ακόμη και στην περίπτωση αυτή, χωρίς να καταδεικνύεται ότι οι αποφάσεις αυτές —οι οποίες, κατά τα λοιπά, δεν είναι κρίσιμες λαμβανομένων υπόψη των περιλαμβανομένων στις σκέψεις 138 έως 140 ανωτέρω εκτιμήσεων— έχουν όντως εξετάσει και έχουν λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες πράξεις που εκτίθενται στο προοίμιο των εν λόγω αιτιολογιών.
- 197 Επομένως, η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει σαφώς από τις άλλες υποθέσεις που αποτέλεσαν τις πρώτες ένδικες διαφορές με αντικείμενο τα μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, μετά την υιοθέτηση της κοινής θέσεως 2001/931 (υποθέσεις Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, Sison κατά Συμβουλίου και People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου).

- 198 Συγκεκριμένα, ενώ στις πρώτες αυτές υποθέσεις που εμπíπτουν στις ένδικες διαφορές της Ένωσης όσον αφορά την τρομοκρατία, η πραγματική βάση των κανονισμών του Συμβουλίου είχε ως πηγή τις αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών, το Συμβούλιο δεν στηρίζεται πλέον, εν προκειμένω, σε πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν, καταρχάς, αντικείμενο εκτιμήσεως εκ μέρους εθνικών αρχών, αλλά προβαίνει το ίδιο στους εκ μέρους του αυτοτελείς καταλογισμούς της τελέσεως ορισμένων πράξεων βάσει στοιχείων αντλούμενων από τον Τύπο ή από το Διαδίκτυο. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Συμβούλιο ασκεί τα καθήκοντα της «αρμόδιας αρχής» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, πράγμα το οποίο, εντούτοις, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, το Δικαστήριο, ούτε υπάγεται στην αρμοδιότητά του σύμφωνα με την εν λόγω κοινή θέση ούτε εμπίπτει στα μέσα τα οποία διαθέτει.
- 199 Επομένως, το Συμβούλιο (βλ. σκέψη 184 ανωτέρω) επί ματαίω επικαλείται, ιδίως, την απόφαση ΡΜΟΙ T-256/07, σκέψη 106 ανωτέρω (ΕΥ:T:2008:461, σκέψη 90). Συγκεκριμένα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή, οι πράξεις που καταγράφονται στις αιτιολογίες σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, οι οποίες διαβιβάστηκαν από το Συμβούλιο στην People's Mojahedin Organization of Iran (στο εξής: ΡΜΟΙ), δεν είχαν ως πηγή τις αυτοτελείς εκτιμήσεις του Συμβουλίου, αλλά τις εκτιμήσεις της αρμόδιας εθνικής αρχής. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 90 της αποφάσεως ΡΜΟΙ T-256/07, σκέψη 106 ανωτέρω (ΕΥ:T:2008:461), η αιτιολογική έκθεση της 30ής Ιανουαρίου 2007 η οποία διαβιβάστηκε στην οικεία ομάδα (στην ΡΜΟΙ) έκανε μνεία των τρομοκρατικών πράξεων για τις οποίες η ΡΜΟΙ εφέρετο ευθυνομένη και τόνιζε ότι, «λόγω των πράξεων αυτών, ελήφθη απόφαση από αρμόδια εθνική αρχή». Επομένως, οι πράξεις που καταγράφονται στις από 30 Ιανουαρίου 2007 αιτιολογίες του Συμβουλίου που διαβιβάστηκαν στην ΡΜΟΙ είχαν εξετασθεί και είχαν ληφθεί υπόψη κατά της εν λόγω ομάδας εκ μέρους της αρμόδιας εθνικής αρχής. Η καταγραφή των εν λόγω πράξεων δεν απέρρεε, αντιθέτως προς ό,τι συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, από αυτοτελείς εκτιμήσεις του Συμβουλίου.
- 200 Καθ' όμοιο τρόπο, στην υπόθεση T-348/07, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο είχε στη διάθεσή του το κείμενο των αποφάσεων των αρμοδίων αρχών, στις οποίες έγινε αναφορά στους προσβαλλόμενους κανονισμούς, και προέβη σε λεπτομερή ανάλυσή τους. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι το Συμβούλιο ουδόλως είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ως εκ του ότι είχε δεχθεί ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ότι τα κεφάλαια που συνέλεγε επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν για τρομοκρατικούς σκοπούς (απόφαση Al-Aqsa T-348/07, σκέψη 102 ανωτέρω, ΕΥ:T:2010:373, σκέψεις 121 έως 133). Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η πραγματική βάση, επί της οποίας εργαζόταν το Συμβούλιο, ήταν, ως εκ τούτου, μια απολύτως υγιής πραγματική βάση, η οποία απέρρεε ευθέως από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβησαν οι αρμόδιες εθνικές αρχές. Στην απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου (T-327/03, ΕΥ:T:2007:211), από το σκεπτικό (σκέψεις 17 έως 20 της αποφάσεως) προκύπτει, επίσης σαφώς, ότι οι εκτιμήσεις, επί των οποίων στηρίχθηκε η λήψη του σχετικού με τη δέσμευση κεφαλαίων μέτρου της Ένωσης, είχαν αντληθεί από διαπιστώσεις αφορώσες πραγματικά περιστατικά, οι οποίες δεν ήταν διαπιστώσεις του Συμβουλίου, αλλά οι οποίες προέρχονταν από αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών.
- 201 Ομοίως, στην υπόθεση T-341/07, Sison κατά Συμβουλίου, οι εκτιμήσεις, επί των οποίων στηρίχθηκε η λήψη του σχετικού με τη δέσμευση κεφαλαίων μέτρου, είχαν αντληθεί από διαπιστώσεις αφορώσες πραγματικά περιστατικά, οι οποίες δεν ήταν διαπιστώσεις του Συμβουλίου, αλλά οι οποίες προέρχονταν από αποφάσεις που είχαν ισχύ δεδικασμένου και εκδόθηκαν από αρμόδιες εθνικές αρχές [Raad van State (Συμβούλιο της Επικρατείας, Κάτω Χώρες) και Rechtbank (Πρωτοδικείο, Κάτω Χώρες)] (απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, ΕΥ:T:2009:372, σκέψεις 1, 88 και 100 έως 105).
- 202 Πρέπει να προστεθεί ότι, βεβαίως, η αφορώσα πραγματικά περιστατικά αιτιολογία των προσβαλλομένων κανονισμών, ειδικότερα ο κατάλογος των εν προκειμένω προσαπτομένων από το Συμβούλιο στην προσφεύγουσα πράξεων, δεν αποτελεί, κατά το επιχείρημα του Συμβουλίου (βλ. σκέψη 185 ανωτέρω), «δικαστική εκτίμηση έχουσα ισχύ δεδικασμένου». Γεγονός παραμένει ότι η ως άνω αφορώσα πραγματικά περιστατικά αιτιολογία των προσβαλλομένων κανονισμών υπήρξε

- καθοριστική για την εκ μέρους του Συμβουλίου εκτίμηση της σκοπιμότητας της διατηρήσεως της προσφεύγουσας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων και ότι το Συμβούλιο, το οποίο πόρρω απέχει από το να αποδείξει ότι έχει αντλήσει την ως άνω αιτιολογία από αποφάσεις αρμοδίων αρχών, επιβεβαιώνει, στην πραγματικότητα, ότι στηρίχθηκε επί πληροφοριών αντλούμενων από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο.
- 203 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσέγγιση αυτή ενέχει παράβαση του διαρθρωμένου σε δύο επίπεδα συστήματος που καθιερώθηκε με την κοινή θέση 2001/931 όσον αφορά την τρομοκρατία.
- 204 Καίτοι, όπως επισήμανε το Δικαστήριο, στο πλαίσιο μιας επανεξετάσεως σημασία έχει κατά πόσον, μετά την αναγραφή του ονόματος του οικείου προσώπου στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων ή μετά την προγενέστερη επανεξέταση, μεταβλήθηκε η πραγματική κατάσταση ούτως ώστε δεν μπορεί πλέον να αντλείται το ίδιο συμπέρασμα περί της αναμείξεως του προσώπου αυτού σε τρομοκρατικές δραστηριότητες (απόφαση ΑΙ-Αqsa C-539/10, σκέψη 105 ανωτέρω, ΕU:C:2012:711, σκέψη 82), με συνέπεια ότι το Συμβούλιο δύναται, εφόσον παρίσταται ανάγκη και στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, να αποφασίσει να διατηρηθεί η αναγραφή του ονόματος ενός προσώπου στον κατάλογο που αφορά τη δέσμευση κεφαλαίων εφόσον δεν έχει μεταβληθεί η πραγματική κατάσταση, γεγονός παραμένει ότι κάθε νέα τρομοκρατική πράξη την οποία το Συμβούλιο εντάσσει στην αιτιολογία που παραθέτει επ' ευκαιρία της ως άνω επανεξετάσεως, προκειμένου να δικαιολογηθεί η διατήρηση της αναγραφής του ονόματος του οικείου προσώπου στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, πρέπει, στο πλαίσιο του διαρθρωμένου σε δύο επίπεδα συστήματος λήψεως αποφάσεων της κοινής θέσεως 2001/931 και λόγω της ελλείψεως μέσω του Συμβουλίου για τη διεξαγωγή ερευνών, να έχει αποτελέσει αντικείμενο εξετάσεως και πρέπει να έχει εκδοθεί, αναφορικά με την ως άνω πράξη, απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της εν λόγω κοινής θέσεως.
- 205 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται ατελεσφόρως ότι η έλλειψη αναφοράς, στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, σε συγκεκριμένες αποφάσεις αρμοδίων αρχών που να έχουν ειδικώς εξετάσει και λάβει υπόψη τις πράξεις που μνημονεύονται σε αρχικό σημείο των εν λόγω αιτιολογιών είναι καταλογιστέα στην προσφεύγουσα, η οποία ηδύνατο και όφειλε, κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, να θέσει υπό αμφισβήτηση τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν έναντι αυτής σε εθνικό επίπεδο.
- 206 Αφενός, η υποχρέωση του Συμβουλίου να θεμελιώνει τις αποφάσεις του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, όσον αφορά την τρομοκρατία, επί πραγματικής βάσεως αντλούμενης από αποφάσεις αρμοδίων αρχών απορρέει ευθέως από το διαρθρωμένο σε δύο επίπεδα σύστημα που καθιέρωσε η κοινή θέση 2001/931, όπως τούτο επιβεβαιώθηκε με την απόφαση ΑΙ-Αqsa C-539/10, σκέψη 105 ανωτέρω (ΕU:C:2012:711, σκέψεις 68 και 69). Επομένως, η ως άνω υποχρέωση δεν εξαρτάται από τη συμπεριφορά του οικείου προσώπου ή της οικείας ομάδας. Το Συμβούλιο οφείλει, στο πλαίσιο της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, που αποτελεί ουσιώδη τύπο, να μνημονεύει, στις αιτιολογίες των αποφάσεών του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, τις αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών που έχουν ειδικώς εξετάσει και λάβει υπόψη τις τρομοκρατικές πράξεις τις οποίες το Συμβούλιο παραθέτει εν είδει πραγματικής βάσεως των δικών του αποφάσεων.
- 207 Αφετέρου, το επιχείρημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής απλώς και μόνον ενισχύει, εν τέλει, τη διαπίστωση, η οποία ήδη εκτέθηκε στη σκέψη 186 ανωτέρω και κατά την οποία το Συμβούλιο δεν στηρίχθηκε, στην πραγματικότητα, επί εκτιμήσεων περιλαμβανομένων σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών, αλλά επί πληροφοριών τις οποίες αυτό άντλησε από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο. Συναφώς, είναι παράδοξο το γεγονός να προσάπτει το Συμβούλιο στην προσφεύγουσα την παράλειψή της να αμφισβητήσει, σε εθνικό επίπεδο, τον καταλογισμό ορισμένων πράξεων, τις οποίες το ίδιο δεν κατορθώνει να συνδέσει με οποιαδήποτε συγκεκριμένη απόφαση αρμόδιας αρχής.

- 208 Τέλος, το ως άνω επιχείρημα είναι, τουλάχιστον, προβληματικό καθόσον αφήνει να εννοηθεί ότι οι εθνικές αποφάσεις περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, επί των οποίων το Συμβούλιο αποφασίζει να στηριχθεί, στο πλαίσιο της συγκεκριμένης πρακτικής που ακολουθεί όσον αφορά την εφαρμογή της κοινής θέσεως 2001/931, θα μπορούσαν αυτές καθαυτές, εφόσον δεν έχει προβληθεί καμία αμφισβήτηση από το ενδιαφερόμενο μέρος σε εθνικό επίπεδο, να μην στηρίζονται στην τέλεση καμίας συγκεκριμένης τρομοκρατικής πράξεως.
- 209 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν, επίσης ατελεσφόρως, την υποχρέωση να αντλείται η πραγματική βάση των κανονισμών σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων από αποφάσεις αρμοδίων αρχών για τον λόγο ότι, κατά το Συμβούλιο και την Επιτροπή, τούτο θα μπορούσε να καταλήξει, ελλείψει τέτοιων αποφάσεων, σε αδικαιολόγητες διαγραφές των ονομάτων προσώπων ή ομάδων από τον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αναφέρονται, ιδίως, στις διαφορές ως προς τον χρονικό ρυθμό της επανεξετάσεως που ενδέχεται να υφίστανται εντός των κρατών μελών σε σχέση με τον εξαμηνιαίο ρυθμό που εφαρμόζεται σε επίπεδο Ένωσης.
- 210 Αφενός, για μία ακόμη φορά, η ως άνω αμφισβήτηση έρχεται σε αντίθεση προς ό,τι επιτάσσει η κοινή θέση 2001/931 (άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931), όπως τούτο επιβεβαιώθηκε με την απόφαση ΑΙ-Αqsa C-539/10, σκέψη 105 ανωτέρω (ΕΥ:C:2012:711, σκέψεις 68 και 69), κοινή θέση βάσει της οποίας απαιτείται, για την προστασία των οικείων προσώπων και λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως μέσων διεξαγωγής ερευνών της ίδιας της Ένωσης, να στηρίζεται η πραγματική βάση μιας αποφάσεως της Ένωσης σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, όσον αφορά την τρομοκρατία, επί στοιχείων τα οποία έχουν ειδικώς εξετασθεί και ληφθεί υπόψη σε αποφάσεις αρμοδίων εθνικών αρχών κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931. Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι, στο πλαίσιο του διαρθρωμένου σε δύο επίπεδα συστήματος της ως άνω κοινής θέσεως και προς τον σκοπό της κατοχυρώσεως της αποτελεσματικότητας της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας, απόκειται στα μεν κράτη μέλη να διαβιβάζουν τακτικά προς το Συμβούλιο, στο δε τελευταίο να συλλέγει, τις αποφάσεις αρμοδίων αρχών που εκδίδονται εντός των εν λόγω κρατών μελών καθώς και τις αιτιολογίες των αποφάσεων αυτών.
- 211 Η ως άνω αναγκαία διαβίβαση και η ως άνω αναγκαία συλλογή των αποφάσεων αρμοδίων αρχών συνάδουν, εξάλλου, απολύτως προς την κυκλοφορία των πληροφοριών που προβλέπεται, μεταξύ άλλων, στα σημεία 2, 3, 8 και 24 του εγγράφου το οποίο τιτλοφορείται «Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism» (Μέθοδοι εργασίας της ομάδας εργασίας σχετικά με την υλοποίηση της κοινής θέσεως 2001/931 για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας) και το οποίο περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ του εγγράφου 10826/1/07 REV 1 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2007.
- 212 Αν, παρά την ως άνω διαβίβαση πληροφοριών, το Συμβούλιο δεν έχει στη διάθεσή του απόφαση αρμόδιας αρχής αφορώσα μια συγκεκριμένη πράξη ικανή να αποτελεί τρομοκρατική πράξη, στο Συμβούλιο εναπόκειται, ελλείψει ιδίων μέσων για τη διεξαγωγή ερευνών, να ζητήσει την εκτίμηση μιας αρμόδιας εθνικής αρχής ως προς την πράξη αυτή, ενόψει της εκδόσεως αποφάσεως εκ μέρους της εν λόγω αρχής.
- 213 Προς τον σκοπό αυτό, το Συμβούλιο μπορεί να απευθύνεται στα 28 κράτη μέλη της Ένωσης και ειδικότερα, μεταξύ αυτών, στα κράτη μέλη που έχουν, ενδεχομένως, ήδη εξετάσει την κατάσταση του οικείου προσώπου ή της οικείας ομάδας. Το Συμβούλιο μπορεί, επίσης, να απευθυνθεί σε τρίτο κράτος το οποίο πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις από την άποψη της προασπίσεως των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Η επίμαχη απόφαση, η οποία πρέπει να αφορά, σύμφωνα με την κοινή θέση 2001/931, «την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικών διώξεων [...], είτε καταδίκη», δεν χρειάζεται, κατ' ανάγκην, να είναι η εθνική απόφαση σχετικά με την περιοδική επανεξέταση της καταχωρίσεως του οικείου προσώπου ή της οικείας ομάδας στον εθνικό κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Ωστόσο, ακόμη και στην τελευταία περίπτωση, η ύπαρξη, σε εθνικό επίπεδο, χρονικού ρυθμού της περιοδικής επανεξετάσεως,

ο οποίος είναι διαφορετικός από αυτόν που ισχύει σε επίπεδο Ένωσης, δεν μπορεί να δικαιολογήσει αναβολή, εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους, της εξετάσεως, την οποία ζήτησε το Συμβούλιο, της επίμαχης πράξεως. Λαμβανομένων υπόψη τόσο της διαρθρώσεως σε δύο επίπεδα του συστήματος που καθιέρωσε η κοινή θέση 2001/931 όσο και των αμοιβαίων καθηκόντων ελικρινούς συνεργασίας που υφίστανται μεταξύ των κρατών μελών και της Ένωσης, τα κράτη μέλη, των οποίων η αρωγή ζητείται από το Συμβούλιο, οφείλουν να δίδουν συνέχεια, αμελλητί, στα αιτήματα του Συμβουλίου που αποσκοπούν στη διατύπωση εκτιμήσεως και, ενδεχομένως, στην έκδοση αποφάσεως εκ μέρους αρμόδιας αρχής κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931, ως προς ένα πραγματικό στοιχείο ικανό να αποτελεί τρομοκρατική πράξη.

- 214 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το επιχείρημα ότι η απαίτηση της υπάρξεως αποφάσεως αρμόδιας αρχής θα μπορούσε να καταλήξει σε αδικαιολόγητες διαγραφές από τον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων δεν είναι πειστικό.
- 215 Επιπλέον, πρέπει να προστεθεί ότι η έλλειψη οποιασδήποτε νέας τρομοκρατικής πράξεως κατά το χρονικό διάστημα μιας συγκεκριμένης εξαμηνιαίας περιόδου ουδόλως συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο θα πρέπει να αποσύρει το οικείο πρόσωπο ή την οικεία ομάδα από τον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Συγκεκριμένα, όπως έχει ήδη διαπιστώσει το Γενικό Δικαστήριο, κανένα στοιχείο των διατάξεων του κανονισμού 2580/2001 και της κοινής θέσεως 2001/931 δεν απαγορεύει την επιβολή ή τη διατήρηση περιοριστικών μέτρων επί προσώπων ή οντοτήτων που διέπραξαν στο παρελθόν τρομοκρατικές πράξεις, παρά την έλλειψη στοιχείων που να αποδεικνύουν ότι τις διαπράττουν και τώρα ή συμμετέχουν σ' αυτές, αν το δικαιολογούν οι περιστάσεις (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση ΡΜΟΙ T-256/07, σκέψη 106 ανωτέρω, EU:T:2008:461, σκέψεις 107 έως 113). Έτσι, η υποχρέωση ότι κάθε τυχόν νέος καταλογισμός τρομοκρατικής πράξεως πρέπει να γίνεται μόνο βάσει αποφάσεων αρμοδίων αρχών ουδόλως αποκλείει το δικαίωμα του Συμβουλίου να διατηρήσει το οικείο πρόσωπο στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, ακόμη και μετά την παύση της καθ' αυτό τρομοκρατικής δραστηριότητας, αν το δικαιολογούν οι περιστάσεις.
- 216 Όσον αφορά το ενδεχόμενο, στο οποίο επίσης αναφέρθηκαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, να εκδοθούν αποφάσεις αρμοδίων αρχών που να είναι ασύμβατες προς τις αποφάσεις της Ένωσης, το ενδεχόμενο αυτό δεν μπορεί να συνιστά βάσιμο λόγο για να τεθεί υπό αμφισβήτηση η υποχρέωση να αντλείται, προς το συμφέρον της προστασίας των οικείων προσώπων και των οικείων ομάδων, η πραγματική βάση των αποφάσεων της Ένωσης από αποφάσεις αρμοδίων αρχών.
- 217 Τέλος, αντιθέτως προς ό,τι διατείνονται το Συμβούλιο και η Επιτροπή, μια τέτοια υποχρέωση να αντλείται η πραγματική βάση των σχετικών με τη δέσμευση κεφαλαίων κανονισμών από αποφάσεις αρμοδίων αρχών δεν είναι ικανή να προκαλέσει, αντιστρόφως, κίνδυνο αδικαιολόγητης διατηρήσεως ενός προσώπου ή μιας ομάδας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων.
- 218 Συγκεκριμένα, καίτοι το άρθρο 1, παράγραφοι 1 έως 4 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931 αντιτίθεται στο να λαμβάνει υπόψη το Συμβούλιο, στην αιτιολογία της αποφάσεώς του περί καταχωρίσεως ή περί διατηρήσεως ενός προσώπου ή μιας ομάδας στον κατάλογο που αφορά τη δέσμευση κεφαλαίων, τρομοκρατικές πράξεις (συμπεριλαμβανομένων της απόπειρας τελέσεως, της συμμετοχής ή της διευκολύνσεως τέτοιων πράξεων) που δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο αποφάσεως αρμόδιας αρχής (έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικών διώξεων, είτε καταδίκη), εντούτοις, η κοινή θέση 2001/931 δεν περιλαμβάνει καμία συγκρίσιμη υποχρέωση σε ό,τι αφορά τη μη διατήρηση, εκ μέρους του Συμβουλίου, ενός προσώπου ή μιας ομάδας στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων. Η ως άνω μη διατήρηση, η οποία είναι ευνοϊκή για το οικείο πρόσωπο ή για την οικεία ομάδα, δεν υπόκειται στις ίδιες διαδικαστικές απαιτήσεις έστω και αν, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, λαμβάνει χώρα υπό το πρίσμα ευνοϊκών αποφάσεων λαμβανομένων σε εθνικό επίπεδο, όπως είναι η παραίτηση από δίωξη ή η θέση στο αρχείο μιας έρευνας ή ποινικών διώξεων για τρομοκρατικές πράξεις, η αθώωση σε ποινικές υποθέσεις ή, ακόμη, η απάλειψη του ονόματος του οικείου προσώπου ή της οικείας ομάδας από τον εθνικό κατάλογο κατατάξεως.

- 219 Από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 209 έως 218 ανωτέρω προκύπτει ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή εσφαλμένως υποστηρίζουν ότι η υποχρέωση του Συμβουλίου να αντλεί την πραγματική βάση των αποφάσεών του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων από αποφάσεις αρμοδίων αρχών είναι ικανή να βλάψει την πολιτική της Ένωσης σχετικά με την καταπολέμηση της τρομοκρατίας.
- 220 Πρέπει να προστεθεί ότι οι διαπιστώσεις που εκτέθηκαν ανωτέρω, στο σύνολό τους, δεν υπερβαίνουν το εύρος του περιορισμένου ελέγχου, τον οποίο πρέπει να ασκεί το Γενικό Δικαστήριο και ο οποίος συνίσταται, χωρίς, εντούτοις, να τίθεται υπό αμφισβήτηση η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει το Συμβούλιο, στον έλεγχο της τηρήσεως της διαδικασίας και στον έλεγχο του υποστατού των πραγματικών περιστατικών. Εξάλλου, κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω (EU:T:2009:372), εξέτασε —και όντως διαπίστωσε— ότι οι πραγματικές διαπιστώσεις, οι οποίες στρέφονταν κατά του J. Sison και οι οποίες περιέχονταν στην αιτιολογική έκθεση περί της διατηρήσεως του ονόματός του στον κατάλογο σχετικά με τη δέσμευση κεφαλαίων, ενισχύονταν δεόντως από τις κυριαρχικά γεγνημένες πραγματικές διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις αποφάσεις των ολλανδικών αρχών (Raad van State και Rechtbank), τις οποίες επικαλέσθηκε το Συμβούλιο εντός της ίδιας αιτιολογικής εκθέσεως (απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψεις 87 και 88).
- 221 Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει εξεύρει, στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών, παραπομπές σε απόφαση αρμόδιας αρχής, απόφαση με την αιτιολογία της οποίας να μπορεί να συνδέσει τα πραγματικά στοιχεία που έλαβε υπόψη το Συμβούλιο εις βάρος της προσφεύγουσας.
- 222 Επιπλέον, και όσον αφορά πάντοτε την απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω (EU:T:2009:372), πρέπει να επισημανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, ενώ διαπίστωσε ότι τα πραγματικά περιστατικά που περιέχονταν στις αιτιολογίες των κανονισμών του Συμβουλίου όντως προέρχονταν από τις δύο αποφάσεις των ολλανδικών αρχών, των οποίων είχε γίνει επίκληση στις αιτιολογίες αυτές, παρά ταύτα αρνήθηκε, στη συνέχεια, να αναγνωρίσει στις εν λόγω αποφάσεις των ολλανδικών αρχών τον χαρακτήρα αποφάσεων αρμοδίων αρχών, με το σκεπτικό ότι οι εν λόγω αποφάσεις των ολλανδικών αρχών δεν αφορούσαν την επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου έναντι του ενδιαφερομένου στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας (απόφαση Sison T-341/07, σκέψη 114 ανωτέρω, EU:T:2009:372, σκέψεις 107 έως 115).
- 223 Έτσι, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του πραγματικές διαπιστώσεις, οι οποίες, εντούτοις, προέρχονταν από αρμόδιες αρχές, με το σκεπτικό ότι οι αποφάσεις των εν λόγω αρχών δεν αφορούσαν «καταδίκες, ενάρξεις ανακριτικών πράξεων ή ποινικών δώξεων», τούτο συνεπάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται, εν προκειμένω, να προσδώσει σε άρθρα του Τύπου —τα οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν μνημονεύονται στις αιτιολογίες των προσβαλλομένων κανονισμών— ένα καθεστώς, από απόψεως διαδικασίας και αποδεικτικής ισχύος, το οποίο αφορά, βάσει της κοινής θέσεως 2001/931, μόνον τις αποφάσεις αρμοδίων αρχών.
- 224 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να υπογραμμίσει τη σπουδαιότητα των εγγυήσεων τις οποίες παρέχουν τα θεμελιώδη δικαιώματα στο πλαίσιο αυτό (βλ. προτάσεις στην υπόθεση C-27/09 P, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, Συλλογή 2011, EU:C:2011:482, σημεία 235 έως 238).
- 225 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω σκέψεων, από τις οποίες προκύπτει, αφενός, ότι ο κανονισμός 2580/2001 είναι εφαρμοστέος σε περίπτωση ένοπλης συγκρούσεως και, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο παρέβη τόσο το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931 όσο και, ελλείψει αναφοράς, στην αιτιολογία, σε αποφάσεις αρμοδίων αρχών αφορώσες τις προσαπτόμενες στην προσφεύγουσα πράξεις, την υποχρέωση αιτιολογήσεως, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί πρέπει να ακυρωθούν, στο μέτρο που αυτοί αφορούν την προσφεύγουσα.

- 226 Το Γενικό Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι οι ακυρώσεις αυτές, οι οποίες λαμβάνουν χώρα για θεμελιώδεις διαδικαστικούς λόγους, δεν εμπεριέχουν καμία εκτίμηση επί της ουσίας όσον αφορά το ζήτημα του χαρακτηρισμού της προσφεύγουσας ως τρομοκρατικής ομάδας κατά την έννοια της κοινής θέσεως 2001/931.
- 227 Όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα των ακυρώσεων αυτών, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 280 ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός παράγουν αποτελέσματα μόνον από τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως του άρθρου 56, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού ή, εφόσον έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από την απόρριψή της. Επομένως, το Συμβούλιο διαθέτει, εν πάση περιπτώσει, τουλάχιστον δίμηνη προθεσμία, παρεκτεινόμενη λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες, από της κοινοποίησεως της παρούσας αποφάσεως, για να άρει τις διαπιστωθείσες παραβάσεις λαμβάνοντας, ενδεχομένως, νέο περιοριστικό μέτρο έναντι της προσφεύγουσας.
- 228 Ωστόσο, και βάσει του άρθρου 264 ΣΛΕΕ, δεύτερο εδάφιο, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να διατηρήσει προσωρινώς σε ισχύ τα αποτελέσματα της ακυρωθείσας πράξεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση *Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής*, σκέψη 128 ανωτέρω, EU:C:2008:461, σκέψεις 373 έως 376, και απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, *Kadio Morokro κατά Συμβουλίου*, T-316/11, EU:T:2011:484, σκέψη 39).
- 229 Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, προς αποφυγή του κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης της αποτελεσματικότητας των περιοριστικών μέτρων, λαμβανομένης παράλληλα υπόψη της σημαντικής επιπτώσεως των εν λόγω περιοριστικών μέτρων επί των δικαιωμάτων και των ελευθεριών της προσφεύγουσας, πρέπει, δυνάμει του άρθρου 264 ΣΛΕΕ, να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014 για περίοδο τριών μηνών από της δημοσιεύσεως της παρούσας αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 230 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της προσφεύγουσας.
- 231 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή φέρουν τα αντίστοιχα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει τους εκτελεστικούς κανονισμούς (ΕΕ) του Συμβουλίου 83/2011, της 31ης Ιανουαρίου 2011, 687/2011, της 18ης Ιουλίου 2011, 1375/2011, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, 542/2012, της 25ης Ιουνίου 2012, 1169/2012, της 10ης Δεκεμβρίου 2012, 714/2013, της 25ης Ιουλίου 2013, 125/2014, της 10ης Φεβρουαρίου 2014, και 790/2014, της 22ας Ιουλίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση των εκτελεστικών κανονισμών (ΕΕ) 610/2010, 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 και 125/2014, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν τους Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE).
- 2) Διατηρούνται σε ισχύ τα αποτελέσματα του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014 για περίοδο τριών μηνών από της δημοσίευσής της παρούσας απόφασης.
- 3) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα των LTTE.
- 4) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα αντίστοιχα δικαστικά τους έξοδα.

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Οκτωβρίου 2014.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία	2
Αιτήματα των διαδίκων	5
Σκεπτικό	6
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από το ότι ο κανονισμός 2580/2001 δεν έχει εφαρμογή επί της συγκρούσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της Κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα	6
Επιχειρήματα των διαδίκων	6
Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου	8
Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από ανυπαρξία αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή	13
Επιχειρήματα των διαδίκων	13
Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου	16
Επί του τετάρτου μέχρι και του έκτου λόγου ακυρώσεως, εξεταζομένων από κοινού με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως	24
Επιχειρήματα των διαδίκων	24
Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου	25
Επί των δικαστικών εξόδων	36